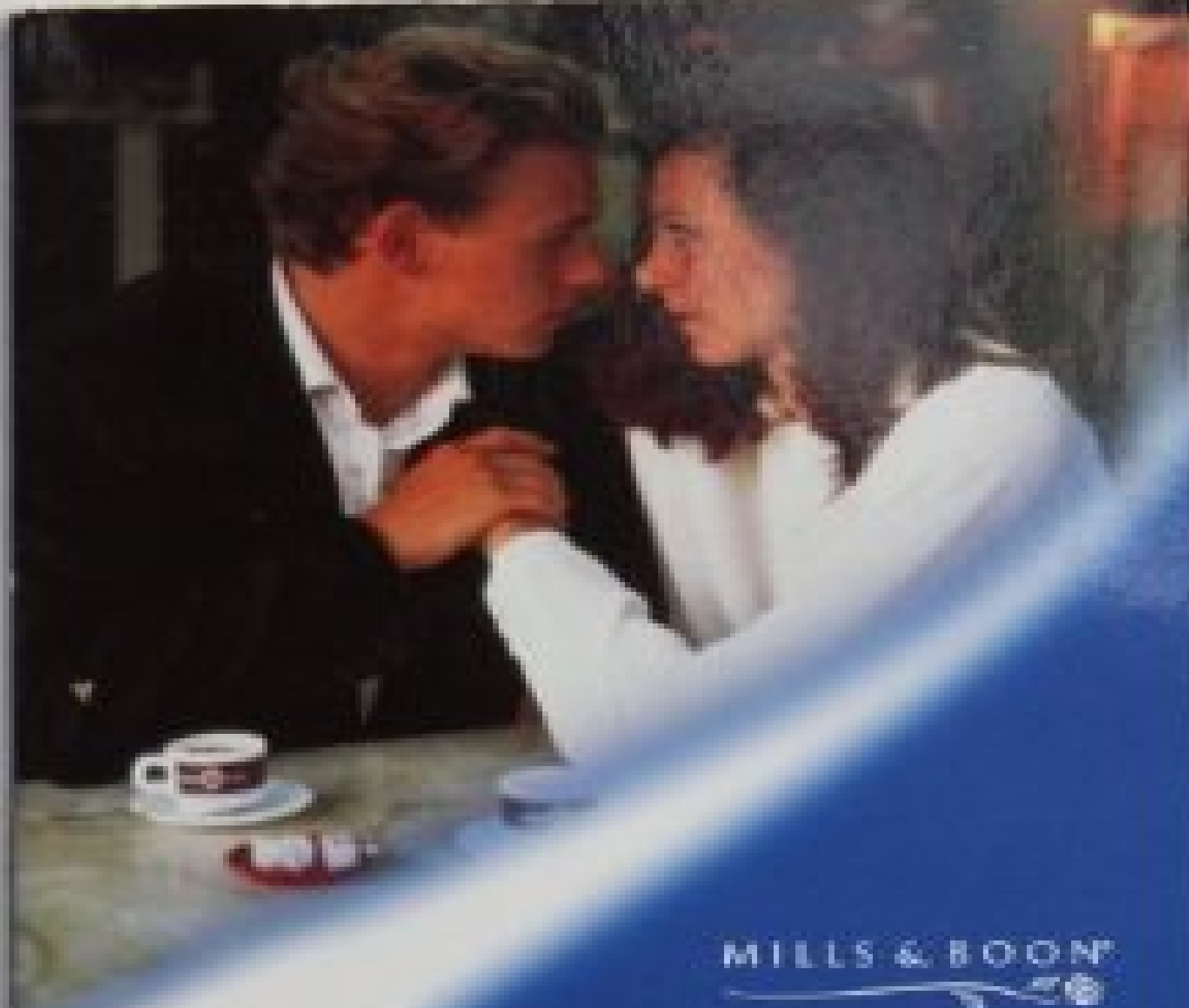
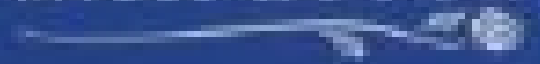

MILLS & BOON

The Man She'll Marry

CAROLE MORTIMER

Modern Romance™

YOUR
FREE
SURPRISE
GIFT

MILLS & BOON®

The Man She'll Marry

CAROLE MORTIMER

Modern Romance™

YOUR
FREE
SURPRISE
GIFT

NGƯỜI ĐÀN ÔNG MÀ CÔ ẤY SẼ CƯỚI

CAROLE MORTIMER

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu tác phẩm

Sinh trưởng trong một gia đình mẫu quyền, nàng khao khát tìm được một người đàn ông mạnh mẽ, quyết đoán và kiên cường... Với niềm khát khao và bông bột của tuổi trẻ, kết quả là nàng trở thành một bà mẹ đơn thân khi gieo mình vào một ảo ảnh của người đàn ông trong mộng.

Nàng quá sốc khi nghe tin con gái nàng cũng giống như nàng... sẽ dở dang tất cả sự nghiệp, tuổi trẻ, mọi thứ... Phải làm gì đây?

Anh quá bận rộn với đứa cháu trai duy nhất và công danh sự nghiệp nên vẫn chưa tìm thấy được một nửa hoàn hảo của mình. Chỉ một lần gặp thôi đã đủ để biết, anh sẽ cưới nàng, biến nàng thành người hạnh phúc nhất, mãi bên cạnh anh.

Như con chim đậu phải cành cây cong, liệu nàng có đủ dũng khí để phá vỡ hàng rào tự vệ, phá bỏ được sự hời hợt trong cuộc sống riêng tư của mình để nhận ra những cảm xúc chân thực nhất của bản thân...

CHƯƠNG MỘT

CHƯƠNG HAI

CHƯƠNG BA

CHƯƠNG BỐN

CHƯƠNG NĂM

CHƯƠNG SÁU

CHƯƠNG BẢY

CHƯƠNG TÁM

CHƯƠNG CHÍN

CHƯƠNG MƯỜI

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

CHƯƠNG MỘT

‘Mẹ cháu có nhà không?’

Merry nhìn chằm chằm người đàn ông đang đứng trước cửa. Nàng biết mình đang bất lịch sự; ‘mẹ’ đã dạy nàng tất cả những phép tắc giao tiếp cần thiết. Nhưng, cứ theo cái cách mà người đàn ông này đã làm, anh ta chủ ý lôi kéo đám phụ nữ. Dani đã mô tả anh ta như là ‘đẹp mê hồn’, và trong lần gặp đầu tiên này Merry đã hiểu chính xác cụm từ mô tả đó; người đàn ông này làm rung động trái tim phái nữ, bất cứ nơi nào anh ta có mặt!

‘Dani có giống cháu không nhỉ?’

Câu hỏi thứ hai khiến nàng giật mình trước khi nàng có cơ hội để trả lời câu hỏi đầu tiên. Một ngày dài, và nàng chỉ có rất ít thời gian, đủ lâu để có thể nhanh chóng đổi cái quần jean đen Dani đã không còn mặc vừa vài năm trước, và cái áo khoác xanh lá cây đang cột lỏng lẻo trên hông nàng. Không hẳn là thời trang đỉnh cao, nhưng nàng cảm thấy thoải mái.

Ít nhất nàng đã cảm thấy thế, cho tới khi đứng trước vị khách sang trọng của mình. Người đàn ông này, cao khoảng hơn sáu feet, với vẻ bề ngoài ‘đẹp mê hồn’ – mái tóc vàng thanh nhã, khuôn mặt đẹp như tạc, đôi mắt như biển xanh sâu thẳm, chiếc mũi dài kiêu ngạo, cái miệng nhạy cảm và cái cằm kiêu hãnh – trong trang phục thiết kế riêng thật chẳng phù hợp với khung cảnh hiện tại, hoặc tốt hơn là một chiếc áo khoác xanh và chiếc sơmi xanh lơ vừa khít với đôi vai rộng của anh ta và vòng eo thon gọn, chiếc blue jeans đơn giản làm tăng thêm vẻ đẹp trai cứng rắn của anh ta. Bộ đồ của Dani, dường như trở nên quá rộng, chẳng thể làm được thế đối với nàng!

Nàng tức giận với chính mình lúc này, mặc dù tiếng cười ẩn dưới đôi mắt và khuôn miệng của anh ta đã nói là anh ta chẳng quan tâm tới điều đó. ‘Mẹ cháu có nhà không?’ chàng hỏi lại.

‘Không’, nàng trả lời thành thật, trái với dự định của bản thân. Oh, không phải bởi vẻ ngoài của anh ta; chỉ với cái mã ngoài thì chẳng bao giờ khiến nàng ấn tượng cả. Tất nhiên là chỉ duy nhất một lần. Và nàng đã học được một bài học cay đắng. Không, điều nàng nghi ngờ về người đàn ông này đó là vì anh ta đã tiếp cận với Dani trước nhưng lại chẳng thấy được thực tế là Dani trông giống...!

Bởi vì Dani chẳng có điểm nào giống Merry cả. Mái tóc dài của nàng đen tuyền, trong khi tóc của Dani là một mớ lộn xộn quần vàng, và Dani mắt nâu, trong khi mắt nàng xanh lá cây, và Dani, ở tuổi mười tám, đã cao hơn hẳn nàng tới 5 foot. Vậy thì người đàn ông này là ai? Anh ta biết về Dani, nhưng chẳng biết gì về nàng – trừ khi địa chỉ của nàng...

Anh ta kiên nhẫn chờ đợi. ‘Tôi không chắc em gái của cháu có ở đây? Không.’ Anh ta tự

trả lời câu hỏi của chính mình. ‘David đã nói họ đang tới mấy quán café hay đại loại thế tối nay. Chết tiệt,’ anh ta lẩm bẩm đầy ưu tư. ‘Tôi có thể vào nhà và ngồi đợi được không?’ Giọng nói kiêu ngạo đầy tự tin cho rằng yêu cầu của anh ta sẽ được đáp ứng.

Một người đàn ông luôn làm theo ý mình, Merry thầm đoán. Có thể anh ta ngoài ba mươi, và chẳng có nhấn trên bàn tay trái để có thể biết anh ta có gia đình hay chưa. Thực tế là anh ta không đeo nhấn cho thấy anh ta có thể làm bất cứ cái chết tiệt nào anh ta thích, không phải anh ta thực sự chưa kết hôn. Mọi thứ về người đàn ông này hoàn toàn toát lên vẻ tự tin và quả quyết.

‘Không, tôi không cho rằng anh có thể,’ nàng trả lời khô khốc.

Đôi lông mày rướn cao và đôi môi mím chặt. ‘Vậy thì, ít nhất một thành viên trong gia đình dường như là có vài ý nghĩa!’ anh ta cho phép.

Nàng nhớ lại là một ngày dài và nàng mới chỉ vừa từ cơ quan về nhà; điều nàng thực sự muốn lúc này là được ngồi xuống với ly rượu trắng ướp lạnh và thư giãn trước khi nghĩ về việc chuẩn bị cho bữa tối. Vị khách không mong đợi của nàng chẳng có chỗ cho những kế hoạch ấy. Bên cạnh đó, chính xác thì anh ta muốn vào nhà và chờ đợi cái gì?

‘Một thành viên trong gia đình?’ nàng lặp lại với giọng ngọt ngào hoàn toàn khóa lấp sự mất bình tĩnh.

Anh gật đầu. ‘Cháu và Dani. Cháu chắc hẳn là chị-’

‘Chắc hẳn,’ nàng không hiểu. Sạo lại *chắc hẳn*?

Anh nhìn nàng kỹ hơn, rồi gần như thoải mái thả lỏng. ‘Tôi không có ý xúc phạm, Miss Baker-’

‘Anh chẳng hề có ý đâu, Mr...?’ Nàng ngưng lại dò hỏi; anh đã biết tên của nàng trong khi nàng hoàn toàn chẳng biết chút gì về anh.

‘Kingston,’ anh đáp. ‘Zack Kingston.’

Merry cau mày. Kingston? Cái tên nghe rất quen. Dani đã từng kể về một người bạn đại học có cái tên đó. David Kingston... ‘David hẳn là con trai của anh-’

‘Cháu trai,’ Zack Kingston đính chính. ‘Dani chắc đã kể với cô về thằng bé!’

Merry không thích cái giọng kiêu như tất nhiên là thế đó. Chẳng hơn bao nhiêu việc nàng thích đứng trên ngưỡng cửa và nói chuyện này với anh ta. ‘Mr Kingston, tôi vừa mới rót một ly rượu. Mời ông thưởng thức cùng tôi?’ Đôi mắt xanh lá cây chuyển hẳn thành màu xanh biển.

Có bao nhiêu ‘sự nhạy bén’ mà anh đã nghĩ là nàng đang thể hiện? Rắc rối với Mr Zack Kingston đó là anh ta trong vai một vị thẩm phán và đang nhìn nàng và quyết định rằng nàng là một phụ nữ bé nhỏ và không có khả năng tự vệ. Đó chỉ là một trong vài giả định sai lầm mà chàng đã nghĩ ra!

Tia nhìn màu xanh biển ấy ngay lập tức điều chỉnh lại, chậm chậm lướt từ đôi bàn chân

trần của nàng, lên chiếc quần bò đen cũ với hai ống quá rộng, đến dòng thác nhưng huyền hoang dã của tóc nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt đang thách thức anh.

Merry thích thú khi nàng nhận ra là anh ta chẳng khéo lắm trong việc nhận diện nàng. Chắc hẳn nàng cũng làm với những nhận định ban đầu về anh ta. Có cái gì đó nói lên rằng anh ta mà một người đàn ông tự do và có một cuộc sống không ràng buộc!

‘Thế nào rồi, Mr Kingston,’ nàng khàn khàn. ‘Tôi không có ý định đứng ở đây cả buổi tối để chờ câu trả lời của anh đâu.’

Một thoáng giận giữ lướt qua đôi mắt thăm xanh khi anh nhanh chóng nén nó xuống. Người đàn ông này có thể mang súng, Merry nghĩ lại, chẳng có con đường nào khác quanh đây. Tốt thôi, đây là nhà nàng, và thời gian của nàng, và nếu anh ta muốn tiếp tục cuộc nói chuyện này thì anh ta nên vào trong, nơi mà nàng có thể thư giãn. Nàng hoàn toàn chẳng có ý tưởng gì về việc anh ta đang làm ở đây, có thể là về Dani – dù thế nào – nàng cũng không thể chú tâm nếu cứ đứng trên ngưỡng cửa mà nói chuyện được!

‘Anh sẽ tuyệt đối an toàn, Mr Kingston,’ nàng trấn an. ‘Tôi có nguyên tắc là không bao giờ tấn công những người đàn ông không thể phòng vệ vào – hôm nay là thứ mấy nhỉ? – vào một tối thứ ba,’ nàng đùa khi quay người và đi vào trong nhà, chắc chắn anh ta sẽ theo nàng; anh ta đã đến đây vào tối nay để nói điều gì đó, và trừ khi nàng lầm, anh ta vẫn chưa nói gì hết!

‘Tôi có thể đảm bảo với cô, Miss Baker, tôi còn lâu mới không thể phòng vệ!’

Nàng đã đúng, anh ta đã đi theo nàng! Và khi nàng nhìn lên từ hai ly rượu nàng đã rất cố gắng để không chú ý đến sự cao lớn của anh ta choán hết nguồn sáng của căn bếp. ‘Anh đến đây để?’ nàng xoay lại khi đưa cho anh ly rượu.

‘Tôi – ý tôi là - Ồ, chết tiệt.’ Anh ấp úng. ‘Nói cho tôi, Miss Baker –’

‘Merry,’ nàng đi lại chỗ sáng, ngồi lên một cái ghế. ‘Gọi tắt cho Meredith,’ nàng giải thích, tránh cho anh khỏi thắc mắc; anh ta là kiểu người sẽ muốn biết!

Anh gật đầu. ‘Nói cho tôi, Merry,’ anh thì thầm chậm rãi khi ngồi lên một cái ghế khác, đầu gối của anh chỉ cách nàng chút xíu. ‘Chuyện gì sẽ xảy ra với “những người đàn ông không có khả năng phòng vệ” vào những tối khác trong tuần?’

Một cách tiếp cận khác. Không hề tức giận, giờ anh chỉ đang cố tán tỉnh, cùng với một chút hài hước mà nàng đã đoán được khi lần đầu nhìn thấy anh.

Merry nhướn đôi lông mày đen nhìn anh ta qua miệng chiếc ly của nàng. ‘Tại sao anh không quay lại đây ngày mai và tự tìm hiểu?’ nàng đáp trả.

Anh bối rối trong thoáng chốc. Và sau đó anh mỉm cười, và cười giòn giã.

Ồi chao! Merry tiếp tục nhắm nháp ly rượu của nàng, chủ yếu là để giấu đi sự ghen tở. ‘Đẹp mê hồn!’ Tiếng cười còn khiến anh hơn thế. Một Robert Redford trẻ trung, nàng đoán chắc thế.

Anh lắc lắc mái đầu để trấn tĩnh lại nhưng vẫn nở nụ cười. ‘Nếu Dani có chút gì đó

giống cô, thì tôi nghĩ là mình hiểu tình thế tiến thoái lưỡng nan của David,' anh nói.

‘David có một tình thế gì?’ nàng nhẹ nhàng nhắc.

Tiếng cười vụt tắt; nét khắc nghiệt in hằn trên khuôn mặt Zack Kingston. ‘Tôi nghĩ là có một tình thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng tôi nghi ngờ là thằng bé làm!’

Merry vẫn không hiểu tình thế khó xử của cháu trai anh ta thì có liên quan gì tới Dani. Con bé đã bắt đầu khóa học tại trường đại học hồi cuối tháng 9, và, bắt đầu một cuộc sống tập thể, và con bé nhanh nhanh chóng kết được bạn. David Kingston chỉ là một trong số vài đứa trẻ mà Dani thường chơi cùng vào những kỳ nghỉ. Merry chẳng nghĩ được bất cứ lý do gì để ông chú của cậu bé lặn lội tới tận đây để kiểm tra Dani...

‘Chính xác thì khi nào mẹ cháu về đến nhà?’ Zack Kingston bồn chồn, đặt ly rượu trắng vẫn còn nguyên xuống bàn.

Đó không phải là tác động của rượu. Merry không tự tin mình là một người thành thạo, nhưng khẩu vị của nàng khá tốt, và đây là loại rượu Chablis tuyệt ngon, hương vị hoàn hảo.

‘Tôi không biết,’ nàng nói trôi chảy. ‘Tình thế của David có liên quan gì đến Dani?’ Bụng nàng chột nhói lên trước dự cảm không yên.

Dani không chỉ là rạng rỡ, con bé hoàn toàn xinh đẹp. Và đó không phải nói ngoa; Dani đã đồn ngã bọn đàn ông khi con bé còn trong nôi.

‘Nói cho tôi,’ Merry chậm rãi, ‘David có giống anh không?’

‘Cái quái gì vậy – ?’ Zack Kingston tắc nghẹn, lắc lắc đầu mất kiên nhẫn. ‘David là con trai của anh trai tôi và vợ anh ấy. Không may là họ đều mất trong một tai nạn ô tô 10 năm trước, nên tôi trở thành người giám hộ của thằng bé.’

Rất đáng trọng, xét đến những yêu cầu của một đứa trẻ có thể tác động đến ta – thậm chí là nhiều hơn khi cậu bé không thực sự là con của ta...

‘Đó không thực sự là câu trả lời cho câu hỏi của tôi, Mr Kingston,’ Merry kiên trì.

‘Tôi không thấy điều đó thì có liên quan gì – ’

‘Nó thực ra là rất hữu dụng đó,’ nàng đáp cụt lủn; một bản sao hai mươi tuổi của người đàn ông này có thể đồn ngã một cô gái như Dani. ‘David cao, tóc vàng, và bóng bẩy, phải không?’

Giờ anh ta là người nhìn nàng chế giễu. ‘Giống tôi?’ anh đáp trả.

Merry giận giữ nhìn anh. ‘Anh quá già để chơi những trò kiểu đó, Mr Kingston – ’

‘Là Zack – Merry,’ anh cắt ngang. ‘Và tôi nghi ngờ bản thân với từ “quá già” cho thứ gì đó!’

Cái gay gắt trong tông giọng của anh ta có thể dồn một người phụ nữ nhỏ bé hơn vào trong im lặng, nhưng Merry chẳng có gì giống với cái từ ‘nhỏ hơn’ đó cả! Và nàng chưa bao giờ như vậy!

‘Vậy là David giống anh?’ nàng cúi kính. Oh, Dani, Dani yêu quý, con đã làm chuyện gì rồi?

Zack nhún vai, không bận tâm. ‘Có sự tương đồng, đúng thế. Nhưng – ’

‘Đủ rồi,’ Merry vẫy vẫy tay tỏ ý bỏ qua. Dani đã nói với nàng là con bé đi uống cà phê với bạn bè tối nay. Mình đã cho phép và chắc David là người bạn đó. Chỉ với cậu ta chứ không có thêm ai khác. Không hẳn là một lời nói dối. Không phải là điều nàng bận tâm lúc này; nàng và Dani chưa bao giờ nói dối nhau.

Đôi mắt xanh biển hơi nheo lại. ‘Đó là cái thằng bé nói với tôi trước khi nó đến lớp sáng nay, đúng vậy,’ Zack đồng ý. ‘Và cả những điều khác,’ anh thêm vào. ‘Tôi đã gọi tới đây sớm hơn với hy vọng tôi có thể nói chuyện với mẹ của Dani mà không – ’

‘Tôi làm việc, Mr Kingston,’ Merry nói chua chát. Không giống như vài người, chắc hẳn... Bộ đồ của anh ta, và cái tính khí cao ngạo, nói chuyện ồn ào, và tự nhiên như chẳng có gì ngớ ngẩn ở đây cả. Tốt, nàng chắc chắn không phải kiểu đó, nhưng nàng không trở nên ngốc nghếch, dù thế nào; và người đàn ông này đang mất nhiều thời gian để đưa ra quan điểm của anh ta!

Anh đang nhìn nàng thật kỹ lưỡng lúc này, chẳng nói nên lời – không có gì thường xảy ra cả, Merry chắc chắn!

Nàng nhớ lại vài phút trước anh đã lầm nàng là chị của Dani.

‘Tôi đoán chúng ta có chút hiểu lầm khi anh vừa tới đây, Mr Kingston,’ nàng nói chắc nịch. ‘Dani không có chị em gái nào hết. Thực ra thì Dani là con một.’ Nàng nhìn thẳng vào mắt anh.

Zack Kingston chớp mắt, rồi lại chớp mắt lần nữa, đầu anh nghiêng sang một bên như để nắm bắt tình huống này lần thứ hai. Cuối cùng anh thẳng người lại. ‘Cô không già đến mức có thể là mẹ của Dani! Trừ khi – ’ Anh không tin vào mắt mình. ‘Chính xác thì Dani bao nhiêu tuổi rồi?’

Merry không hề bối rối. ‘Daniella – Dani – mười tám tuổi.’

Anh trông bớt căng thẳng khi nghe điều đó, nhưng cái nhìn khó tin của anh quay trở lại với Merry lần nữa, nghiêng cứu lại vẻ ngoài của nàng kỹ hơn, từ đầu đến chân, rồi trở lại với khuôn mặt nàng – một khuôn mặt tràn ngập sự hài hước, đôi mắt xanh lá cây thật trong sáng, chiếc mũi nhỏ nhắn đáng yêu, miệng nàng rộng, hơi cong lên ở hai bên khóe miệng, khiến nàng trông có vẻ hạnh phúc dù nàng chẳng hề giống như đang cười.

Vì nàng không cười lúc này. Người đàn ông này, nàng vừa mới gặp vài phút trước, đến đây để nói với nàng điều gì đó quan trọng về cháu trai anh ta và con gái nàng. Và cứ theo cái cách mà Dani làm, Merry không thể biết được điều gì mà con bé đang gặp phải. Nàng đã không mất nhiều thời gian để nhận ra sự lầm lẫn của người đàn ông này, chỉ là vấn đề khẩn cấp khiến anh ta cần nói chuyện với mẹ của Dani.

Zack kiểm soát lại hơi thở của mình ‘Miss Baker – Ah, Mrs – ’

‘Miss Bker,’ Merry chỉnh lại cứng ngắc. Điều mà mọi người thường nói về ‘những tội lỗi của người cha’...? Nó cũng đang được dùng để chỉ ‘những sai lầm của người mẹ’? ‘Tôi chưa bao giờ là một Mrs nào đó cả, Mr Kingston,’ nàng tuyên bố thẳng thắn, và hếch cao chiếc cằm bướng bỉnh.

Chàng gật đầu xác nhận. ‘Oh, Miss Baker, sẽ có một đám cưới trong gia đình! Cháu trai tôi David vừa thông báo với tôi sang nay là nó có ý định cưới con gái của cô!’

Merry nghẹn ngào, mặt nàng tái mét đi. Dani. Dani mới 18 tuổi. Dani xinh đẹp sẽ có cả một tương lai rộng mở phía trước. Dani mới chỉ mất đầu được 2 tháng ở trường đại học. Chuyện này không thể lại lặp lại!

Sai lầm của người mẹ lại lặp lại ở con gái ư...?

CHƯƠNG HAI

‘Đây, uống nó đi,’

Merry nhìn lên Zack. ‘Chuyện này’ không thể bỏ qua chỉ bằng chút rượu còn sót lại trong ly của anh ta được. Đó mới chỉ là một lý do – cho trường hợp này! – tại sao Zack Kingston lại động viên nàng uống nó.

Nàng đẩy cái ly ra, và nhìn anh ta. ‘Tôi không cần sự hỗ trợ của chất cồn, cảm ơn,’ nàng nói băng giá. ‘Anh đã nói anh là người giám hộ của David từ 10 năm nay?’

‘Chính xác thì là 10 năm rưỡi’ anh xác nhận, lo lắng với câu hỏi của nàng.

Merry chẳng thấy có gì khác với cái 6 tháng ấy cả! ‘Oh, vậy thì, bằng mọi cách, phải thật chính xác,’ nàng nhịu mày căng thẳng, nhìn anh từ trên xuống dưới, một lần nữa chú ý tới bộ đồ cắt may đắt tiền của anh ta, thứ trang sức duy nhất anh ta có là chiếc nhẫn đeo trên bàn tay phải. ‘Anh kết hôn chưa, Mr Kingston?’ nàng hỏi hồi hả.

Miệng anh hơi nhếch lên. ‘Thật may mắn là không.’

Nàng đã nghĩ không đúng; anh ta chẳng có ấn tượng gì là một người đàn ông muốn nhanh chóng trở về nhà. Hoặc với một cô vợ. ‘Anh đủ thông minh, thế nên,’ nàng trở nên táo bạo. ‘Trong trường hợp này – ’

‘Cô nghĩ là thông minh khi không kết hôn ư, Miss – Merry?’ anh cắt ngang.

Nàng nhìn anh với chút thương hại. Nàng có thể hiểu rõ sự thích thú của anh trong việc tìm kiếm một người phụ nữ không hứng thú với hôn nhân; cứ theo cái cách anh ta nhìn, biểu hiện giàu có và tình trạng độc thân của anh ta, nàng có thể hình dung là anh ta đã gặp gỡ quá nhiều phụ nữ sẵn sàng kết hôn – với anh ta!’

‘Vì tôi vừa mới nêu quan điểm với anh, hôn nhân là một ẩn số đối với cá nhân tôi.’

Nàng nhún vai. ‘Và dường như đối với tôi, từ việc ly thân tới ly hôn, hôn nhân đã trở thành một điều xa vời!’

‘Cô – ’

‘Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là tôi bào chữa cho những bà mẹ đơn thân,’ nàng tiếp tục một cách quả quyết. ‘Tôi biết từ kinh nghiệm là nó khó khăn tới dường nào. Một người mẹ tự nỗ lực để nuôi dạy con cái, mà không có người cha,’ nàng nói thêm đầy sôi sục. ‘Anh ta luôn bỏ đi mà chẳng có lý do gì!’

Đôi mắt biển sâu xanh thăm nhìn nàng chăm chú. ‘Đó là điều đã xảy ra với cô ư?’

Nàng nói đầy phòng vệ. ‘Chúng ta không phải đang nói về tôi!’ Merry nạt.

Zack lắc đầu ngạc nhiên. ‘Vậy tôi phải hiểu là chúng ta đang nói về ai đây?’

‘Dani, tất nhiên là thế!’ Dù đã từ chối ly rượu của anh vài phút trước, nhưng giờ nàng đang uống một ngụm lớn từ ly của mình. ‘Anh là người giám hộ của cậu bé. Anh đã không dạy cậu ta phải hành xử như thế nào sao?’ Nàng thẳng người lên đầy giận giữ. ‘Hoặc anh cũng là một trong những tên đàn ông tin rằng phụ nữ phải có bốn phận là đảm bảo cả những việc phòng ngừa?’ Nó dường như là điều quá hiển nhiên vào ngày nay; phụ nữ yêu cầu bình đẳng, và theo đó là sự tự chủ, và bị giới hạn bởi chính họ trong trường hợp liên quan đến những mối quan hệ khác giới!

‘Dani dường như đang trải qua một vấn đề tương tự như của tôi, có thể không còn cứu vãn được nữa,’ nàng lạnh lẽo cất lời.

‘Tôi sẽ nghiên cứu những điều đó để phòng cho tương lai,’ giọng anh có chút hài hước.

Merry cảm thấy nóng bừng hai má. Người đàn ông này đang cười nhạo nàng! ‘Tôi mừng vì anh cảm thấy chuyện này đáng cười, Mr Kingston-’

“‘Đáng cười’ còn lâu mới là diễn tả chính xác điều tôi cảm thấy về chuyện này,’ anh vặc lại, đột ngột nhìn nàng đầy băng giá. ‘Cô đang hiểu sai mối quan hệ giữa Dani và David. Tuyệt đối không như những gì cô đã vội vàng suy diễn đâu, con gái cô không có thai!’

Merry nhìn anh không hiểu. Không...? Khi Zack Kingston giới thiệu với nàng về ý định muốn cưới Dani của cháu trai anh ta, nó dường như là lý do duy nhất cho sự bộc phát này. Chẳng khó khăn gì để có thể suy luận ra nguồn gốc của vấn đề. Nhưng anh ta vừa mới nói Dani *không* có thai!

‘Tôi không hiểu.’ Nàng lắc lắc đầu.

‘Tôi cũng đã không hiểu,’ anh ta đồng tình. ‘Nhưng, khi tôi gặp cô, tôi đã bắt đầu hiểu ra!’

Merry trưng ra một cái nhìn ngây ngốc với anh ta. Điều đó có nghĩa là gì? Nàng đã làm gì với cháu trai của anh ta mà khiến cậu bé này có ý định cưới Dani thế; nàng còn chưa từng gặp cậu trai đó!

‘Có lẽ anh nên giải thích cặn kẽ hơn chẳng?’ nàng lạnh lùng đề nghị, đôi mắt xanh lá cây

lấp lánh.

Anh ta bật cười giòn giã. ‘Tôi chắc chắn là nên thế,’ anh đồng ý. ‘Cô chắc là có một quan điểm về vấn đề tình dục tiền hôn nhân –’

‘Tôi cũng có một quan điểm về hôn nhân!’ nàng nhảy lên. Sao người đàn ông này dám vào trong nhà nàng và đưa ra lời phán xét về nàng? Anh ta chưa từng biết nàng! Anh ta là một con heo kiêu căng và nếu anh ta nghĩ rằng nàng sẽ để con gái mình làm gì đó để câu kéo một mối quan hệ với anh ta, thì anh ta thật sự -

‘Chúng ta đều biết điều đó rồi,’ anh hoãn binh với cơn giận dữ của nàng đang nhắm thẳng vào anh. ‘Tôi đang muốn nói là, trong trường hợp này, quan điểm của cô về vấn đề quan hệ tiền hôn nhân là hoàn toàn đúng đắn.’

‘Chính xác thì “trường hợp” mà anh muốn nói đến là gì vậy, Mr Kingston?’ Merry ngay lập tức bùng nổ, bật dậy thẳng toàn bộ chiều cao năm feet và nửa inch của nàng – và chẳng gây được chút ấn tượng nào với anh ta, đang đánh giá tình hình theo cái cách liếc mắt đầy ngạo mạn của anh ta xuống nhìn nàng!

Như nàng đoán trước, anh ta trông khá bình thản. ‘Hiển nhiên là về sự ra đời của Dani rồi –’

‘Anh hoàn toàn chẳng biết gì hết cả!’ nàng cáu tiết trả miếng. Anh nhướn đôi lông mày vàng dò hỏi. Tốt thôi, anh ta có thể nghi ngờ mọi điều anh ta thích; đó không phải việc của anh ta với các “trường hợp” nào đó! Bên cạnh đó, anh ta dường như đã rút ra được kết luận riêng của chính mình rồi.

Một sự im lặng căng thẳng giữa họ, khi đôi mắt xanh lá xoáy vào đôi mắt màu nước biển. Nhưng Merry không hề có ý định trở thành kẻ lùi bước.

‘Tôi hoàn toàn không biết về điều gì, Zack cuối cùng cũng chậm rãi thừa nhận. ‘Nhưng tôi tin là mọi điều phải làm với những cảm xúc của chính Dani hướng tới những mối quan hệ.’

‘Anh vừa mới nói thế,’ Merry đáp lại.

Miệng anh mím chặt lại. ‘Giờ nghĩ về chuyện này, tôi tin thế dù tôi sẽ không có khả năng kiểm chứng cho tới khi tôi nói chuyện lại với David – rằng thằng bé và Dani yêu nhau, và rằng, như những kẻ yêu đương trẻ tuổi, chúng mong ước hoàn thiện sự hấp dẫn về mặt thể xác với nhau, dù rằng Dani muốn đợi cho tới sau khi chúng kết hôn.’

‘Tôi không thấy có gì sai trái cả,’ Merry khinh khỉnh.

‘Chỉ có một giải pháp cho chuyện này đó là để chúng kết hôn ngay lập tức!’ Zack cáu điên lên đáp trả.

Dani đã chứng kiến những đấu tranh của Merry trong suốt những năm qua để đảm đương sự nghiệp và làm mẹ, và con bé biết chính xác chuyện này khó khăn đến dường nào đối với Merry để vừa có một sự nghiệp trong khi đang mai thai trong học kỳ đầu tiên ở trường đại học. Liệu đó có phải là những nhìn nhận của Dani về hôn nhân và làm tình? Nếu thế, thì có thực sự là chuyện tồi tệ? Dani vẫn còn quá trẻ, không lớn hơn một đứa trẻ là bao nhiêu, thực vậy, vẫn

chưa đủ chín chắn để đảm trách được nghĩa vụ trong hôn nhân và gia đình.

Suy nghĩ về Dani đã làm tiêu tan mọi giận dữ và đau khổ của Merry, xóa sạch những hoảng loạn ban đầu trong tâm trí nàng. Nàng và Dani rất thân thiết, và nàng không tin, giờ đây nàng đã có thể nghĩ thông suốt, rằng Dani sẽ đồng ý kết hôn với ai đó và rồi không nói với mẹ của chính con bé về chuyện ấy. Phải thừa nhận rằng, Dani dường như đã giữ kín mối quan hệ đặc biệt này với cậu David Kingston, không đề cập đến cậu nhiều hơn bất kỳ bạn bè mới nào khác mà con bé gắn bó trong những tháng qua. Nhưng một lời cầu hôn, và lời chấp thuận, là cái gì đó hoàn toàn khác...

Merry ngược nhìn Zack Kingston với một sự tự tin mới. ‘Tôi không tin chúng đã quyết định kết hôn ngay lập tức hay đại loại thế,’ nàng nói từ tốn. ‘Tôi nghĩ anh có thể lo lắng hơi sớm khi tới đây hôm nay, Mr Kingston –’

‘Vì Chúa, hãy gọi tôi là Zack!’ anh phản ứng. ‘Và bất chấp việc cô nghĩ gì, Merry, tôi đã không tưởng tượng ra tuyên bố của David với tôi vào sáng nay – điều này đã hoàn toàn hủy hoại sự ngon miệng của tôi cho bữa sáng!’

Merry cảm thấy miệng nàng rung lên vì hài hước, khiến nàng phải cắn môi để ngăn bản thân khỏi phì cười. Nàng có thể hình dung Zack lúc đó, ngồi ở cuối chiếc bàn ăn dài ngoằng, tờ báo căng ra trước mặt, trong khi vài người hầu lặng lẽ, chuyên cần phục vụ anh ta thịt xông khói và trứng – mà cuối cùng là sẽ trộn lẫn lại, tất nhiên là không phải món trứng đánh đều cho người này! Và rồi, chỉ khi anh ta vừa há miệng ăn miếng đầu tiên, David đã thả ngay quả bom của cậu bé!

‘Tôi tin là anh sẽ thu xếp để ăn bữa trưa thôi, phải không Zack?’ nàng nói êm ái. ‘Nó thực sự không tốt cho đường huyết của anh đâu khi không ăn đầy đủ. Điều đó sẽ khiến giảm sút sự suy xét của anh, và –’

‘Sự suy xét của tôi không bị giảm sút, Merry,’ anh ta đốp lại. ‘David đã nói với tôi –’

‘Tôi không nghi ngờ những gì cậu bé nói với anh,’ nàng khẳng định lại với anh một cách chắc chắn. ‘Tôi chỉ băn khoăn về sự chắc chắn của thông tin rằng Dani có ý định kết hôn với cậu bé. Tôi phải thừa nhận là tôi đã chao đảo mất mấy phút sau thông báo ban đầu của anh, nhưng tôi đã có thời gian để suy xét lại. Tôi hiểu Dani, cả hai chúng tôi là bạn, cũng như là mẹ và con gái, và nếu con bé nghiêm túc về chuyện với cháu trai anh thì tôi tin là con bé sẽ nói với tôi về cậu bé.’ Sự tự tin của Merry tăng dần lên khi nàng nói những lời đó. Nàng hiểu Dani, và những gì người đàn ông này phỏng đoán thì nghe không giống chút nào với con gái nàng cả. ‘Tôi không tin rằng David đã nói với anh cậu bé cảm giác thế nào về Dani –’

‘Cám ơn vì chuyện đó, ít nhất là vậy!’ Zack nạt với sự mỉa mai bộp chộp.

Nàng không thể trách anh ta hoàn toàn vì cảm giác theo cách này; anh ta hẳn đã có một ngày khó khăn vì những ý định của David đã hủy hoại bữa sáng của anh ta. Chúng chắc chắn cũng đã xua đi những mệt mỏi ban sáng của chính nàng!

‘Tôi không định ra vẻ kẻ cả đâu, Zack,’ nàng cam đoan với anh ta. Nàng chắc chắn không có ý đó, nhưng khi ngẫm lại thì đó chính xác là những gì nàng đã thể hiện ra! ‘Tôi chỉ nghi ngờ’

về phần của Dani trong toàn bộ chuyện này.’ Nàng lơ đãng rót thêm rượu cho cả hai, không nói lời nào đưa tận tay cho anh. ‘Dani và tôi chưa bao giờ có bí mật. Chẳng có lý do để làm thế,’ nàng tiết lộ, suy nghĩ về những năm tháng của chính nàng mà không thêm thất vọng lãng mạn.

Khi Dani còn rất nhỏ không có thời gian, giữa việc học hành và chăm lo cho một đứa nhỏ, và đó là chuyện đương nhiên của những năm tháng tiếp đó. Hầu hết đàn ông ở tuổi đó đều hoặc sẵn sàng kết hôn, hoặc trốn chạy khỏi một mối quan hệ không hạnh phúc, hoặc không có hứng thú với một phụ nữ có con nhỏ. Không ai trong số họ từng giúp đỡ và cảm thông cho Merry. Thực ra, không có mối quan hệ nào mà nàng cảm thấy hạnh phúc để kể về Dani vì chẳng có ai coi đó là chuyện nghiêm túc!

‘Nếu Dani đang yêu,’ nàng nói với Zack quả quyết, ‘thì tôi tin là con bé sẽ kể với tôi về chuyện đó. Và về cậu bé đó!’

‘Tôi – ’ Zack ngưng lại khi có tiếng cửa trước mở và đóng lại rất rõ ràng.

‘Là Dani đấy,’ Merry cảnh báo nhẹ nhàng, đặt nhẹ một bàn tay lên cánh tay anh ta tỏ ý kiềm chế. ‘Hãy để tôi xử lý chuyện này, nhé,’ nàng bình thản khi nghe thấy tiếng Dani đi bộ xuống hành lang.

‘Mẹ, con về rồi – ’ Dani ngừng câu chào vui vẻ của cô bé khi bước tới cửa bếp và thấy mẹ mình không ở một mình, cô bé chăm chú nhìn người đàn ông đang đứng đó.

Merry nhìn con gái nàng với vẻ kiêu hãnh; nàng sẽ không bao giờ hết ngạc nhiên về tạo vật xinh đẹp rạng ngời này là con gái của chính nàng. Cao gần sáu feet, Dani cao hơn hẳn nàng. Mái tóc con bé là những lọn sóng vàng óng như mật rủ xuống lưng, và khuôn mặt con bé đẹp như tạc, với đôi mắt nâu vàng sâu thẳm.

Merry liếc mắt sang Zack Kingston để thấy phản ứng của anh ta trước vẻ yêu kiều của con gái nàng. Anh ta choáng váng! Và cũng giống như mọi gã đàn ông khác khi nhìn thấy Dani. Gồm có cả cháu trai của Zack, nó dường như...

Nhưng, thấy Dani lúc này, Merry thậm chí còn yên tâm hơn trước những phỏng đoán của nàng về cái trường hợp đó là đúng; Dani trông vô tư và cởi mở như mọi khi, và nếu con bé đang giấu giếm chuyện gì quan trọng như một hôn ước bí mật thì con bé không thể như thế. Dani chưa bao giờ giỏi giữ kín những bí mật!

‘Chào con yêu.’ Merry tới ôm con gái nàng. ‘Hôm nay vui không?’

‘Khá vui ạ,’ Dani trả lời mơ hồ, rõ ràng là bị cuốn hút bởi người đàn ông đang đứng nhìn họ ở góc phòng – không tỏ ra ngạc nhiên, bối rối xem điều gì đã dẫn tới sự xuất hiện của Zack ở đây; cũng đã hơn một năm kể từ lần hẹn hò cuối của mẹ Merry, và mẹ chắc chắn không đưa ông ta về nhà rồi!

‘Đây là chú Zack,’ Merry giới thiệu. ‘Chú ấy chỉ tới trò chuyện một lát,’ nàng thêm vào đầy ý nghĩa – vì lợi ích của anh!

‘Zack,’ Dani vui vẻ, lịch thiệp bắt tay anh trước khi quay sang mẹ mình. ‘Con sẽ thay đồ, và rồi con sẽ giúp mẹ chuẩn bị bữa tối. Chú sẽ ăn cùng nhà cháu chứ chú Zack?’ cô bé tinh nghịch

nói thêm vào, rõ ràng là bị hấp dẫn bởi người bạn khác giới này của mẹ cô, người mà hẳn là không chỉ để ‘trò chuyện một lát’.

Zack nhìn nhanh sang Merry. ‘Er – không,’ anh trả lời khàn khàn. ‘Như mẹ cháu nói, chú chỉ tới chốc lát thôi.’

‘Ôi, thế sao.’ Dani khẽ nhún vai. ‘Có lẽ cháu sẽ gặp lại chú lúc nào đó.’ Cô bé rời bếp, những chuyển động vô thức nhưng rất duyên dáng, tràn đầy năng lượng và sôi nổi cùng những bước chân êm ái đi lên cầu thang.

Merry liếc Zack dưới làn mi. Nếu anh ta trông choáng váng lúc trước, thì giờ anh ta không thốt nên lời!

Anh nuốt nước bọt.

‘Con bé giống cha,’ Merry nói với anh.

‘Cao ráo, tóc vàng, và rạng rỡ,’ anh thừa nhận.

Jeff có tất cả những thứ đó. Anh ta cũng có quá nhiều thứ khác mà Dani không có...

‘Phải,’ Merry đáp nhanh. ‘Nhưng điều quan trọng là Dani không nhìn tôi như thể một cô thiếu nữ đang quần quai trong cảm xúc của một chuyện tình bí mật.’

‘Tôi cũng thế,’ Zack đồng tình, rõ ràng cảm thấy khó chịu nặng nề lúc này đây trong tình huống đáng xấu hổ mà anh thấy mình vướng phải.

Điều này chẳng hề ngạc nhiên, thực thế. Zack Kingston luôn trưng ra cái ấn tượng hoàn toàn tự tin, kiểm soát mọi tình huống anh đặt bản thân mình vào; Merry chỉ có thể tưởng tượng được bản thân anh đang loay hoay thế nào tại thời điểm này!

‘Tôi nghĩ tôi sẽ làm theo lời khuyên của cô và nói chuyện với David lần nữa,’ anh nói quá quyết, đặt ly rượu rỗng của mình xuống. ‘Một trong hai chúng tôi đã hiểu lầm người kia.’

Vì không phải Merry hay Dani có lỗi, rồi lại đổ lỗi lên anh. Merry gần như cảm thấy thương hại anh. Gần như thôi... Ngoại trừ việc anh ta đã đẩy nàng trở lại những khoảnh khắc đau thương của cuộc đời nàng mới vừa lúc này thôi!

CHƯƠNG BA

‘Cô thực sự phải cẩn thận hơn, Merry,’ một giọng nói quen thuộc. ‘Tôi có thể bỏ đi cùng với chiếc túi xách của cô ngay bây giờ đây.’ Zack chỉ ra.

Lại là anh ta!

Và nàng có thể thấy anh ta định nói gì; túi xách tay của nàng đang đặt ngay trên nắp ca-

pô của chiếc xe trong khi nàng đang cất đồ vào trong cốp xe.

Nàng đứng thẳng lên. ‘Tôi nghi ngờ điều đó, Zack,’ nàng lạnh lùng nói. ‘Mr Patel là một người bạn tốt của tôi.’ Nàng hất đầu về phía chuỗi cửa hàng tiện ích, nơi nàng vừa mới mua sắm, ông chủ hiệu với khuôn mặt rám nắng không nghi ngờ gì là đang theo dõi cuộc trao đổi của họ qua cửa sổ. ‘Và nếu ông ấy không ngăn chặn được anh, thì có năm pound khoai tây trong túi đây.’ Nàng giơ cái túi nhựa đặt lên nắp cốp xe cạnh chiếc túi xách của nàng. ‘Tôi chỉ đơn giản là sẽ ném nó thẳng vào đầu anh thôi!’

Miệng Zach nhú lại. ‘Và tra hỏi sau!’

Merry gật đầu. “Khi anh tỉnh lại, phải.”

Anh nhìn nàng một lúc, và rồi cười khúc khích, dường như hôm nay có vẻ thoải mái hơn. ‘Cô sẽ làm thế nhỉ.’

‘Tất nhiên là tôi sẽ; tất cả tiền của tôi ở trong đó.’ Nàng đóng rầm cái cốp xe, túm lấy cái túi xách của nàng khỏi những ngón tay lỏng lẻo của anh ta và thả nó vào trong xe chỗ ghế sau. ‘Rất vui khi gặp lại anh, Zack,’ nàng nói chẳng chút xịu chân thành nào cả, khi anh không mấy nỗ lực nhúc nhích tránh khỏi cử chổ tay lái để nàng vào trong xe, ‘Tôi phải đi rồi.’ Nàng ngược nhìn lên anh ta đầy thách thức.

Khiến nàng nhụt chí, hôm nay anh trông vẫn rạng ngời như anh ngày hôm qua vậy, chiếc áo màu xanh biển tình cờ lại hài hòa một cách hoàn hảo với đôi mắt ‘mời gọi lên giường’ của anh ta và anh ta thon chắc và mạnh mẽ trong chiếc quần jean đen.

Sau khi anh rời nhà nàng tối hôm trước nàng đã thuyết phục bản thân rằng anh ta chẳng được như cái vẻ đẹp mã bên ngoài ấy đâu, nhưng, nhìn thấy anh lúc này, trong ánh nắng nhàn nhạt của ngày, nàng biết rằng anh thậm chí còn hơn thế. Thực tế là anh không nên được phép ra ngoài, vì rất dễ trở thành nguyên nhân của những vụ tai nạn giao thông. Tất cả phụ nữ, tất nhiên rồi. Bởi lẽ thay vì nhìn đường thì họ sẽ không có cách nào rời mắt khỏi Zack Kingston được!

Nàng đã thao thức suốt đêm qua nghĩ về anh. Và rồi nàng cảm thấy nổi đóa với bản thân. Mất ngủ sau tất cả mọi chuyện đã đủ tệ rồi, nhưng mất tự chủ vì một người đàn ông mà nàng hầu như không biết gì hết thì thật không thể tha thứ được!

‘Tôi chỉ lái xe tới gặp cô thì lúc qua đây tôi thấy cô bước ra từ cửa hàng,’ Zack nói, vẫn ngả người lên chiếc xe của nàng.

Merry gồng người lên. “Tại sao anh lại tới gặp tôi chứ?” nàng thận trọng yêu cầu.

‘Dường như tôi nợ cô một lời xin lỗi –’

‘Chấp nhận,’ nàng nói nhanh, biết chính xác điều anh ta muốn xin lỗi. Cuộc trò chuyện bình thường với Dani trong suốt bữa tối trước đó đã đảm bảo với nàng rằng Zack Kingston chắc chắn là hiểu lầm mối quan tâm của Dani và David.

David Kingston chỉ tới để trò chuyện ngắn gọn, nhưng đủ để nói với Merry rằng con gái của nàng không có nhiều hứng thú với cậu hơn là con bé giành cho những người mới khác của

mình ở trường đại học. Dani chắc chắn không biết David đủ để mà nhận ra cậu bé có một ông chú Zack, chứ đừng nói gì đến chuyện con bé trông đợi về làm dâu nhà đó.

‘Liệu tôi có thể vào xe của mình không vậy?’ Merry thẳng thừng; nàng sắp thực sự xô anh ta ra khỏi xe của nàng nếu như anh ta không chịu sớm nhúc nhích!

Zack nhìn nàng chế giễu. ‘Cô thường thô lỗ như thế hả?’

‘Với những kẻ sán lại tôi nơi đỗ xe ư? Phải!’

‘Vậy thì thật rồi, những điều cô đã nói về những ngày khác trong tuần!’

Nàng biết chính xác anh ta định nói đến điều gì. ‘Anh không đề phòng, Zack – bất cứ ngày nào trong tuần!’

‘Đúng vậy,’ anh đáp. ‘Tôi sẽ, tuy nhiên, muốn xin lỗi một cách đúng đắn – ’

‘Nền đất quá ướt để anh có thể quỳ gối,’ nàng khinh khỉnh cắt ngang; trời đã mưa hầu như suốt cả ngày, cộng thêm với khí trời lạnh buốt của thời tiết tháng Mười Một.

Anh lắc đầu, đôi mắt lấp lánh với tiếng cười. ‘Tôi đã nghĩ tới một bữa tối hơn là quỳ mọp xuống trước mặt cô trên đầu gối của mình!’

Bữa tối ư? Với người đàn ông này? Anh ta hẳn đang đùa rồi! Nàng nghĩ cũng chẳng khác việc đứng trước một cái xe buýt hai tầng và đơn giản là để nó chạy thẳng qua người nàng. Thật quá nguy hiểm, nàng biết người đàn ông này cũng thế! Và nàng không có ý định đứng trước đầu xe buýt – hay ăn tối với Zack Kingston!

‘Chuyện đó, Zack,’ nàng thở dài, ‘Tôi đã vừa chấp nhận lời xin lỗi của anh rồi – ’

‘Tôi vẫn chưa làm mà,’ anh chỉ ra nhẹ nhàng.

‘Còn nữa – ’ nàng lườm anh ta vì đã ngắt lời ‘- tôi vừa mới đi chợ và mua đồ chuẩn bị cho bữa tối của Dani và tôi rồi.’

‘Cũng đúng,’ anh nói. ‘Dani dù thế nào cũng không có trong danh sách mời.’

‘Và chưa hết,’ nàng thêm vào quả quyết, ‘Tôi không muốn ra ngoài ăn tối với anh!’

Anh khoanh tay trước ngực, ngả người tựa vào cửa xe mà nàng muốn mở ra để vào trong xe. ‘Kể cho tôi nghe,’ anh ta nói nhẹ nhàng, ‘đã có bao nhiêu người đàn ông kể từ sau cha của Dani?’

Câu hỏi cũng chỉ bình thường thôi, nhưng sự táo bạo của nó khiến Merry thở gấp. Việc quái gì nàng phải trả lời anh ta chứ? ‘Để tâm vào việc riêng của chính mình ấy!’ nàng phẫn nộ.

‘Hm, tôi đã nghĩ là không,’ anh đáp lời dẫn đo. ‘Ờ thì, tôi đã ba mươi chín tuổi, và chưa từng đính hôn hay kết hôn. Dù tôi không câu nệ chuyện trong hay ngoài nước, tôi chỉ là chưa gặp đúng người phụ nữ thôi. Tôi sở hữu một nhà xuất bản, có một ngôi nhà ở Luân Đôn và một biệt thự ở miền Nam nước Pháp. Tôi thích trẻ con và chó, và không nhất thiết là theo thứ tự ấy,’ anh thêm vào với một nụ cười. ‘Mèo khiến tôi bị hắt hơi, nhưng nếu cô tình cờ là nuôi một con, tôi chắc là mình sẽ học cách sống chung với việc hắt hơi thôi. Tôi – ’

‘Tại sao anh lại kể cho tôi nghe những chuyện này?’ Merry cuối cùng cũng nói. Người đàn ông này chọc tức cuộc sống của nàng kể từ khi – à thì mới chỉ từ hôm qua khi họ lần đầu tiên gặp nhau chẳng? Nó dường như là lâu hơn thế nhiều! Giờ thì anh ta không chỉ chọc tức nàng mà anh ta còn nhanh chóng trở thành một mối phiền toái!

Anh nhún vai. ‘Lý lịch trích ngang. Tôi nhận thấy tất cả những điều đó thường được đề cập tới trong ngày hẹn đầu tiên, nhưng vì cô từ chối cả nghi thức đầu tiên, tôi thiết nghĩ nên tự giới thiệu về bản thân chút đỉnh.’

‘Anh đã bỏ quên những nhược điểm rồi,’ nàng chế giễu. Cuộc hẹn đầu tiên, thực thế!

Anh tỏ vẻ không tin. ‘Tôi không biết là mình có nhược điểm nào đấy,’ anh móc lại.

Đôi mắt nàng lóe lên sắc xanh thẳm. ‘Kiêu ngạo chính là một trong số đó! Anh cũng quá là áp đặt, xét nét, và – và anh quá cao khiến tôi muốn gãy cổ khi cứ phải ngược lên nhìn anh!’ nàng kết luận cáu kỉnh – và rồi cảm thấy khó chịu với chính bản thân. Anh quá cao...! Trời đất ơi nàng đang nói – liền thoáng về cái gì thế không biết?

Điều này chẳng khiến cái nhếch miệng của Zack rộng hơn với nhận xét của nàng. ‘Nếu chúng ta ngồi ăn tối thì chẳng vấn đề gì cả,’ anh chỉ ra. ‘Nó cũng ảnh hưởng gì nếu chúng ta nằm –’

‘Anh thật quá trơ trẽn rồi!’ nàng gắt lên khăn khăn, khuôn mặt đỏ bừng. Chúa ơi, anh ta khiến nàng đỏ mặt như một cô nữ sinh! Nhưng, xét việc nàng mới gặp anh ta chỉ khoảng hai mươi tư giờ trước, anh ta tỏ ra thân thiết quá đáng rồi!

‘Trên một bãi biển ấm áp,’ anh ta kết thúc trôi chảy, đôi mắt xanh thẳm lấp lánh với nụ cười – không có lợi cho nàng chút nào. ‘Cô không thấy là mùa đông ở Anh quá lạnh lẽo và ẩm ướt à?’ anh ta tiếp tục, cả hai đều biết chính xác nàng nghĩ gì về những điều anh đang nói.

‘Tôi yêu cái lạnh giá và ẩm ướt của nước Anh.’ Nàng nén lại một cái rùng mình khi vừa mới nói đến điều đó. ‘Tôi có thể tưởng tượng không gì tệ hơn việc đón Giáng sinh trên một bãi biển nóng bức nào đó.’ Nàng lắc đầu. ‘Giờ thì, nếu anh không phiền, những quả lê của tôi cần phải làm lạnh và gà của tôi cần phải được nấu rồi!’

‘Tôi thích món gà nướng,’ Zack nói với nàng đầy hy vọng.

‘Tôi sẽ rán mỡ nó.’ Nàng chỉ vừa mới quyết định – một cách bướng bỉnh.

Anh nhún vai. ‘Tôi có thể sống với chuyện đó.’

Merry nhìn anh bực bội. Nàng không muốn mời anh ta tới ăn tối. Nhưng khi nàng ngược nhìn lên khuôn mặt anh, cái hàm kiêu ngạo của anh, cái nhìn kiên định của anh, nàng cảm thấy việc này nàng không quyết được.

Thật kỳ quặc. Nàng đã ba mươi bảy tuổi rồi, hoàn toàn tự lập; nàng không phải làm bất cứ điều gì mà nàng không muốn. Và dành thời gian cùng với người đàn ông này thì không chỉ là ngu ngốc, mà có thể còn hoàn toàn nguy hiểm!

‘Thôi được, nhưng anh sẽ phải gọt khoai tây,’ nàng nghe thấy chính mình nói – miệng

nàng hoàn toàn nói ngược lại với những gì đầu óc nàng – và rồi nàng thấy bản thân tự hỏi liệu anh ta có biết cách gọt khoai tây không nữa. Sau rốt, một người đàn ông sở hữu một công ty xuất bản, một ngôi nhà ở London, và một biệt thự ở Pháp, chắc hẳn phải có cả một đội quân người hầu ầy chứ, như người mà nàng đoán là đã phục vụ anh ta bữa sáng ngày hôm qua vậy. Bữa sáng mà anh ta không thể ăn. Rõ ràng là không có gì sai đối với sự ngon miệng của anh ta ngày hôm nay rồi! ‘Lựa chọn thứ hai, anh có thể đặt bàn,’ nàng quyết định – liệu nàng có thực sự quyết định mọi chuyện...!

Nàng vừa *quyết định* ngày hôm qua rằng nàng sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với người ông này nữa. Và giờ thì nàng ở đây đang làm chuyện đó...

Nàng cũng không hứng thú ăn tối với anh ta. Và giờ thì nàng sắp làm thế... Thậm chí là ăn tối ở chính nhà nàng, và để anh ta giúp nàng nấu ăn luôn!

Đó chính xác là những gì họ đã làm một giờ sau đó, khi Dani đi vào nhà. Lần này con gái của nàng không chỉ trông ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông trong bếp – cũng cái người tối hôm qua! – con bé trông cũng hơn hớn nữa!

‘Chào chú Zack,’ con bé chào hỏi thân thiết, hôn nhẹ lên má Merry trước khi lấy cho mình một trái táo từ rổ hoa quả, cắn một miếng ngẫu nhiên khi ngồi xuống một chiếc ghế bành trong bếp.

‘Con sẽ không ăn tối được mất,’ Merry trách nhẹ; từ kinh nghiệm của mình nàng biết rằng không gì có thể làm nản tình yêu với đồ ăn của cô con gái, và dù thế con bé vẫn giữ được một vóc dáng mảnh mai như người mẫu. Dani có thể ăn sáu quả táo mà vẫn có thể ăn đủ hết bữa của con bé sau đó!

Con gái nàng cười nhả nhỏ. ‘Đây chỉ là chống đói cho tới món pizza sắp tới của con thôi mà.’

Pizza ư? Nhưng Dani đã đề cập đến gì đó lúc sáng nay về việc ra ngoài với đám bạn để ăn pizza vào buổi tối...

Merry đã quên khuấy mất cuộc trò chuyện này, nhưng giờ thì nàng mới nhớ ra. Và Zack Kingston đã tự mời bản thân đến ăn tối. Một bữa tối, giờ thì họ lại chỉ tận hưởng cùng nhau. Tận hưởng ư...? Đó là từ cuối cùng nàng có thể dùng để diễn tả những giờ tiếp theo đó khi nàng phải dành thời gian cùng với anh ta!

‘Chú tin là cháu biết cháu trai chú,’ Zack tham gia cuộc chuyện trò, nhìn Dani dò hỏi. ‘David. David Kingston,’ anh giương thích trước cái nhìn ngờ ngác của Dani.

Mắt Dani mở to. ‘Chú là chú của David ư?’ con bé trông rất ngạc nhiên – nhưng chẳng còn gì khác, Merry để ý với sự hài lòng. ‘Cháu chẳng đoán ra nổi.’ Dani lắc đầu, cười toe toét. ‘Hai người chẳng giống nhau tẹo nào, đúng không ạ?’

Merry quay sang nhìn Zack buột tội. Khi hôm qua nàng hỏi anh, anh đã nói với nàng rằng anh và David có ‘nét tương đồng’. Và nàng nhớ ra với một cái nhăn trán, đã nói là, ‘cao, tóc vàng, và bóng bẩy’!

‘Bên ngoài thì không,’ Zack đáp lại. ‘Nhưng tính khí thì rất giống nhau,’ anh sửa lại, với một cái liếc chế giễu Merry.

Kiều ngạo, áp đặt, và xét nét! Ớn chúa là Dani *không* có gắn bó sâu nặng gì với gã Kingston trẻ tuổi kia!

‘Thật không thể tin được!’ Dani khẽ nhảy trên sàn, gần như cao bằng Zack với đôi bốt cao gót của con bé. ‘David sẽ ra ngoài ăn pizza với bọn cháu; con không chờ nổi để nói với cậu ấy là chú ở đây ăn tối với mẹ cháu mất!’ Con bé trông rất hài lòng với cái ý nghĩ ấy.

‘Dani!’ Merry hoảng sợ khi nghĩ tới việc cô con gái bỏ nàng lại một mình với Zack.

‘Con chỉ lên gác thay đồ thôi mà Mẹ,’ Dani nhẹ nhàng đảm bảo. ‘Con sẽ quay lại ngay và nói tạm biệt trước khi đi mà.’

‘Chúc hy vọng bọn cháu sẽ vui vẻ,’ Zack đồng tình, đi đến bên cạnh Merry, cánh tay anh ôm lấy vai nàng. ‘Và không phải vội vàng về sớm đâu,’ anh thêm vào với tiếng cười.

Merry ngược nhìn anh ta sắc lẹm, vừa kịp thấy anh ta nháy mắt bí ẩn với Dani. Thật thế! Người này mới đến đây ngày hôm qua, thét ra lửa và cáo buộc con gái nàng, và giờ thì anh ta ẩn ý với Dani rằng hai người bọn họ, anh ta và nàng, là – Không có chuyện ‘anh ta và nàng’ ở đây!

‘Hiểu ạ,’ Dani đáp lại trước khi Merry có thể nói gì. ‘Cháu sẽ xuống sau mười phút nữa,’ con bé kêu lên trước khi bỏ họ lại một mình trong bếp.

Merry rời khỏi cái ôm vai của Zack, đối mặt với anh vẻ buộc tội. ‘Chính xác thì anh nghĩ là anh đang làm gì thế hả?’ nàng hỏi, đôi mắt xanh lá long lanh với sự phiến toái. ‘Giờ Dani sẽ nghĩ là – con bé sẽ có ấn tượng là –’ Merry cứng hết cả người.

‘Hay là cô thích để Dani biết là tôi đã tới đây vì một chuyện viễn vông ngày hôm qua?’ Zack hỏi. ‘Rồi con bé sẽ biết được chuyện David đã ra một tuyên bố liên quan đến con bé trong khi nó không hề biết? Tôi đã nói chuyện với David tối qua,’ anh thêm vào trước cái nhìn thắc mắc của Merry, ‘và tìm ra rằng thằng bé chưa bao giờ lời kéo được con bé, mới chỉ hôn và nói với con bé rằng nó phải lòng con bé rồi! Đó chính xác là những gì thằng bé nói với tôi sáng hôm qua rằng nó vừa *gặp* được con bé mà nó muốn kết hôn, nó chưa thực sự hỏi con bé và tất nhiên là cũng chưa có chấp nhận nào cả!’ anh giải thích.

Không biết thế là nhiều hơn hay ít đi chuyện khiến Merry phải nghĩ tới – cho đến khi nàng có thể hiểu ngọn ngành! Và, không, nàng không muốn làm bề mặt David Kingston bằng cách nói với Dani chuyện đã xảy ra ngày hôm qua. Đó chỉ gây nên sự lúng túng cho những người can dự.

Bên cạnh đó, nàng đã làm những điều, làm chủ bản thân, khi ở độ tuổi đó, đã không phải luôn tỏ ra lịch thiệp hoặc đúng đắn...

‘Anh đã nói với tôi rằng David trông giống anh!’ nàng phản kích, không thể để người đàn ông này thoát dễ dàng như thế. Sau mọi chuyện, anh ta chính là kẻ duy nhất hành động quá khích...

‘Không, tôi không nói thế,’ Zack chối bay biến. ‘Tôi nói là “có sự tương đồng”. Và tôi không nói về vẻ bề ngoài của chúng tôi. David thấp hơn tôi vài inches, và tóc đen giống mẹ. Nhưng nó rất giống tôi hồi ở tuổi đó, luôn quan trọng hóa và làm phức tạp vấn đề - đó là lý do tôi nhảy vào mối quan hệ của thằng bé với Dani là điều đương nhiên thôi; David không khiến tình huống trở nên dễ chịu.’ Anh trông rất thảm nảo. ‘Thằng bé vẫn thế. Chúng tôi đã nói chuyện một chút về Dani tối qua, và dù mối quan hệ vẫn chưa đi tới mức quá xa, nhưng tôi có thể đảm bảo là thằng bé có ý định kết hôn với con bé.’

‘Dani quá trẻ để kết hôn với bất cứ ai,’ Merry khẳng định kiên quyết. ‘Không cho dù cháu trai của anh có nghiêm túc và chịu khó đến thế nào đi nữa!’

Zack có vẻ bối rối. ‘Tôi đã nói là cả hai đứa cần có thời gian riêng cho bản thân. Hy vọng là không trong vài năm tới.’ Miệng anh cong lên. ‘Đó chắc chắn là điểm tính cách khác biệt giữa tôi và David. Hoặc có thể chỉ là tôi lớn tuổi hơn và vì thế có vẻ không có nhiều thời gian; David có sự kiên nhẫn rất lớn, trong khi tôi – tôi không có chút nhẫn nại nào hết. Vì chúng ta đều không còn là trẻ con nữa, phải không, Merry?’ anh kết thúc với sự hài lòng.

Nàng giật mình nhìn anh. ‘*Chúng ta nào...?*’

Anh gật đầu. ‘David có thể chỉ nhìn Dani một cái và quyết định anh chàng muốn cưới cô gái, nhưng ngày hôm qua tôi đã làm điều tương tự với mẹ của cô gái. Đó là lý do, khi em hỏi tôi, tôi đã thấy thật may mắn vì tôi chưa kết hôn. Em thấy đấy, rốt cục sẽ có một đám cưới trong gia đình, Merry – của chúng ta!’

Nàng cảm thấy không khác gì khi còn là một đứa trẻ, cười ngượng gổ đu quay, hơi chóng mặt, hơi mất phương hướng – và không thốt nên lời!

CHƯƠNG BỐN

Cảm giác này không kéo dài lâu – ờn chúa!

‘Anh đã không nói với tôi là sự điên rồ chảy trong máu nhà anh!’ nàng bùng lên, di chuyển ra xa anh ta tới đa hết mức mà cái bếp nhỏ bé của nàng cho phép.

Anh ta và cháu trai là những ứng cử viên ưu tú cho sự lựa chọn của nàng. Ném thử nước dùng. Rửa trái cây. Một lát mỏng bánh mì.

Tuy nhiên có thể là vậy, Zack Kingston nhất định bị rối trí thôi!

Anh mỉm cười với nàng, nụ cười chậm rãi, lười biếng ấy chỉ khiến anh đẹp trai hơn. Thật đáng tiếc là ta cũng bị điên!

‘Không phải thế,’ anh trả lời trôi chảy.

‘Vậy thì đó là do anh còn David thì bị ảnh hưởng rồi,’ nàng đồng tình. Một ngày trước nàng

vẫn còn sống cuộc sống hoàn toàn là của nàng, không hề biết đến sự tồn tại của Zack và David Kingston. Và nàng muốn trở lại như thế!

Zack lắc đầu, hoàn toàn thư thả khi tựa mình lên bàn bếp, mỉm cười lơ đãng, hoàn toàn không một chút nao núng trước thực tế là anh vừa mới tuyên bố ý định kết hôn với nàng.

‘David và tôi có cùng chỉ số IQ là hơn một trăm năm mươi,’ anh dài giọng chế giễu.

‘Cái đó chỉ chứng minh một điểm là “ranh giới rất mong manh giữa thiên tài và kẻ điên”!’ Merry hét. ‘David còn có thể cứu chữa, chứ anh thì rõ ràng là hết cứu rồi!’

Zack cười nhẹ. ‘Một trong những điều anh thích em là tính hài hước của em.’

Nàng lắc đầu thương hại. ‘Tôi không đùa.’

‘Anh biết thế,’ anh quả quyết. ‘Vì anh cũng không đùa,’ anh nói với nàng rất nghiêm túc.

Phải thoát khỏi anh ta, Merry quyết định. Ớn chúa là Dani vẫn chưa đi; nàng sẽ cần giúp để đuổi Zack ra khỏi nhà.

‘Mr Kingston – Zack,’ nàng chỉnh lại dịu dàng khi anh nhướn lông mày trước sự câu nệ hình thức; không muốn chỉ ra rằng việc xa cách đó là không cần thiết! ‘Bao nhiêu người phụ nữ anh đã mời kết hôn với anh trong tuần này vậy?’ nàng lựa chọn từ ngữ một cách cân nhắc, hy vọng Dani sẽ nhanh chóng thay đồ xong và xuống gác. Nàng cần sự có mặt của con bé!

Anh nhìn cái nhìn của nàng không chớp mắt, mặc dù như có tiếng cười trong đôi mắt xanh sâu thẳm trong sáng của anh. ‘Anh có thể nói với tất cả sự chân thành –’

‘Chân thành là tốt,’ Merry khuyến khích, vẫn thận trọng để mắt tới anh.

Anh khẽ nghiêng đầu. ‘Anh cũng nghĩ thế. Không chân thành sẽ sinh ra hoài nghi, và một mối quan hệ không thể xây dựng trên những điều như thế.’ Anh đứng thẳng lại. ‘Khi anh nói với em ngày hôm qua, anh ba mươi chín tuổi, và trong tất cả thời gian đó anh đã muốn nói tới cuộc hôn nhân chỉ với một người phụ nữ. Đó là em,’ anh tēm vào, như thể để làm rõ phần còn khó hiểu trong nàng.

Nàng... Tại sao lại là nàng? Nàng đã làm gì để đáng bị chọn theo cách này? Hoặc có lẽ là thế; nàng đã không giấu diếm những cảm xúc của nàng đối với đàn ông và hôn nhân, và có lẽ Zack Kingston là một trong những người đàn ông không thể cưỡng lại trước một thách thức? Tốt thôi, anh ta sẽ tìm thấy ở nàng còn nhiều hơn cả một thách thức!

‘Tôi chắc đó là một vinh dự lớn lao, Zack,’ nàng nói với vẻ mỉa mai rõ ràng. ‘Nhưng câu trả lời của tôi là không.’

Miêng anh mím lại. ‘Anh vẫn còn chưa hỏi em,’ anh nhắc nhở.

Không, anh vẫn chưa hỏi, nhưng anh đã nói đến! ‘Tôi đang tư vấn để anh tiết kiệm công sức thôi,’ nàng nhăm nhắng.

‘Ồ, anh không định hỏi em cho tới khi anh chắc chắn là em sẽ trả lời có,’ anh cam đoan với nàng.

‘Thật ư? Chắc phải có ai chỉ cho anh biết thế nào về sự lạnh lùng băng giá?’ nàng nói vui vẻ.

Zack lại khúc khích. “Thấy chưa? Chính là khiếu hài hước tuyệt vời đó.”

‘Tôi không đùa,’ nàng quát. ‘Tôi chắc chắn anh là một mối tuyệt vời, Zack.’ Nếu bỏ qua sự điên rồ! ‘Khá là ưa nhìn.’ Tuyệt vời! ‘Giàu có.’ Chiếc Jaguar XJS mà anh lái để theo nàng về nhà đã chứng tỏ điều đó! ‘Trong khi tôi đã ba mươi bảy tuổi mà không kết hôn với ai – và tôi không có những kế hoạch tức thời để thay đổi tình trạng của mình!’ Dani, con ở đâu rồi? nàng thầm lo vì sự vắng mặt của cô con gái. ‘Và, trong trường hợp này, tôi không nghĩ là ý hay khi anh ở lại ăn tối,’ nàng kết thúc một cách hợp lý.

‘Như thế thật không công bằng – vì tôi đã giúp nấu cơm,’ anh phản đối nhẹ nhàng.

Gọt bốn củ khoai tây, và hai củ là cho anh ta, không phải là sự giúp nấu ăn như nàng đã nói. Mặc dù nàng chấp nhận đó là lần đầu tiên Zack thực hành gọt thậm chí là *một* củ khoai tây – đánh giá lượng khoai mà anh ta đã gọt bỏ đi, thì cái chỉ số IQ một trăm năm mươi rõ ràng là đã không được hữu dụng cho cái công việc thực tế này rồi!

‘Bên cạnh đó,’ anh tiếp tục thuyết phục, ‘em cần ai đó giúp em ăn hết những thức ăn vì giờ Dani sắp ra ngoài.’

Miệng Mery mím lại. ‘Tôi không muốn thô lỗ, Zack –’

‘Tất nhiên là em thế rồi,’ anh cười. ‘Đó là một phần khác trong sự quyến rũ của em.’

Trở nên thô lỗ là quyến rũ ư? Người đàn ông này chắc chắn bị méo mó cảm giác khi thấy thế là sự hấp dẫn của một phụ nữ. Hoặc có lẽ nó chỉ là vì anh ta bị bao quanh bởi đúng rồi – những người đàn ông và phụ nữ - hầu hết thời gian...?

‘Cám ơn,’ nàng bó tay. ‘Tôi nghĩ tôi đang bắt đầu hiểu ra tại sao anh chưa bao giờ kết hôn rồi; anh chỉ muốn kết hôn với phụ nữ không có hứng thú với anh!’ Mặc dù, đặt sự điên rồ của anh ta sang một bên, nàng không nghĩ có thể có nhiều hơn thế - bên cạnh nàng!

Anh cười lần nữa, không hề tỏ ra bối rối trước sự cạnh khỏe của nàng. ‘Đó là một lý thuyết khác thú vị, Merry.’ Anh đi tới chỗ rót rượu hôm trước, đưa tận tay nàng một ly. ‘Hoàn toàn không đúng sự thật, tất nhiên rồi. Nhưng rất thú vị.’ Anh ta nhấp nháp ngụm rượu. ‘Anh chỉ muốn nhắc lại rằng anh chưa bao giờ hỏi bất kỳ người phụ nữ nào cưới anh trước khi anh gặp em.’

‘Vậy thì tại sao lại thay đổi thói quen cả đời rồi thế?’ Merry nhắc nhở tuyệt vọng, uống một ngụm vì khát – rượu, lẽ ra phải được nhắm nháp và thưởng thức, không phải nuốt ực một cái như loại rượu giả rẻ tiền. Nhưng người đàn ông này, với sự quyết tâm của mình, đang khiến nàng phát điên lên được.

‘Em xem,’ anh cười toe. ‘Cuộc sống với em sẽ chẳng bao giờ buồn chán!’

‘Tôi có thể nhàm chán – nếu như đó là cách để thoát khỏi anh!’ nàng cam đoan với anh ta.

Zack khoanh tay lại. ‘Anh sẽ không đi đâu hết.’ Và, như để chứng minh rõ hơn quan điểm

của mình, anh ngả lưng thoải mái trên chiếc ghế bành trong phòng bếp.

‘Tôi ba mươi bảy tuổi rồi – ’

‘Em trông không giống thế,’ anh đảm bảo với nàng đầy ngưỡng mộ.

‘Một bà mẹ đơn thân – ’

‘Mình có thể có thêm con, nếu em thích,’ anh dịu dàng khẳng định.

Merry trừng mắt với anh. Anh đã cố tình hiểu sai sự tình. ‘Tôi dành cả ngày làm việc của mình – ’

‘Tuyệt vời,’ anh đồng ý.

Nàng thở hắt ra. ‘Buổi tối của tôi – ’

‘Chúng ta sẽ xem buổi tối của em sau,’ anh xen vào. ‘Anh hứng thú với phần công việc em làm hơn.’

‘Hoàn toàn không cần thiết cho anh biết việc tôi làm – xem xét tới việc chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa sau tối nay!’ Merry trừng mắt với anh.

Zack vẫn bình tĩnh. ‘Rất hài hước,’ anh khuyến khích.

Nàng vừa mới tấu hài cho anh ta suốt mười phút vừa rồi; trong trường hợp khác nàng sẽ tránh xa anh ta chừng nào hay chừng ấy. Nhưng đây là nhà nàng và anh ta mới là người phải rời đi. Điều mà anh ta dường như không thuận theo rồi!

Nàng tắt bếp luộc khoai tây, chẳng còn hứng thú nghĩ tới chuyện ăn uống lúc này nữa; một lời cầu hôn chắc chắn là cướp mất cảm giác ngon miệng của nàng rồi! ‘Tôi dạy học,’ nàng đột nhiên nói.

‘Môn gì?’

Nàng thở dài. ‘Vẽ tranh,’ nàng nói với anh, căng thẳng khi chờ đợi sự khinh rẻ của anh.

Nàng đã nghe tất cả những lời phê bình về việc dạy vẽ, đa phần cho là nó lãng phí thời gian – của chính nàng và của học sinh của nàng. Nàng không đồng ý với những lời phê bình đó, cảm thấy như thế nó mang định kiến cá nhân nặng nề hơn là những lời bình luận có tính học thuật, rằng đó là một dạng nghệ sỹ mờ nhạt giữa mọi người.

‘Anh nên đoán ra,’ anh lẩm bẩm nho nhỏ. ‘Có một phong cách trong cách em nhìn và mặt đồ,’ anh giải thích với cái cau mày của nàng.

Merry nhìn xuống chiếc váy hoa dài của nàng và chiếc khăn quăn đầu màu đen của nàng. ‘Phong cách hôm nay là một cửa hàng từ thiện,’ nàng nói khô khốc. ‘Và hôm qua là một Dani; tôi không dư giả nhiều để tiêu tốn cho quần áo.’ Nàng trưng ra một cái nhìn ngụ ý lên bộ đồ cắt may đắt tiền của anh.

‘Anh hiểu nhận xét đó, Merry,’ anh chấp nhận. ‘Nhưng anh chắc chắn là không phải kẻ ra vẻ bề trên như em nghĩ,’ anh nói chắc nịch. ‘Vài người có phong cách riêng của chính họ, nên họ

trông tuyệt dù mặc gì đi nữa – em là một trong số những người đó.’

Chẳng có gì nhiều để anh có thể nói lại một lời nhận định như thế. Quần áo thời trang chưa bao giờ khiến nàng hứng thú quá nhiều – chỉ là, tùy trường hợp. Nhưng mất nhiều năm nàng mới hình thành được phong cách được cho là của riêng nàng, nó phù hợp với dáng người mảnh khảnh của nàng và mái tóc đen rối bời của nàng. Nhưng thật ngạc nhiên rằng Zack Kingston nhận ra điều đó như thế...

Giờ thì ai mới là kẻ ra vẻ bề trên đây? Chẳng phải nàng vừa mới tỏ ra màu mè hay sao? Thứ hoàn toàn không giống nàng. Nàng thích cuộc sống của nàng như vốn có, yêu công việc của nàng, là mẹ của Dani, và không bao giờ nghĩ rằng hầu hết mọi người đều có nhiều tiền hơn nàng. Thậm chí nếu nàng có tiền cho bản thân, chuyện đó cũng chẳng có gì mà nàng muốn đổi thay trong cuộc sống của mình. Ôi,...

Có lẽ là một điều. Nhưng đó chỉ là một giấc mơ của nàng....

‘Cám ơn,’ nàng đáp khàn khàn.’

‘Đừng cám ơn nhanh thế, Merry,’ anh đáp, đôi mắt xanh thăm sáng rực lên với sự hài hước xấu xa. ‘Anh cũng đã dành một khoảng thời gian đáng kể suốt hai mươi tư giờ qua để tưởng tượng em trông sẽ thế nào khi không có quần áo!’

Nàng thở hắt ra run rẩy, hai má đỏ bừng khi nàng nhìn anh chăm chăm với đôi mắt mở to. ‘Anh – ’

‘Con xong rồi nè, Mẹ ơi.’ Dani chạy ào xuống, đang yêu hơn bao giờ hết trong chiếc áo màu nâu vừa khít và quần bò nâu ôm sát lấy sự hoàn hảo của cơ thể thanh nhã của cô. ‘Buổi tối vui vẻ nhé.’ Cô cười toe với cả hai người bọn họ.

‘Con có chắc là không muốn ăn tối với mẹ trước khi ra ngoài không?’ Merry nhấn nhá. ‘Chúng ta – mẹ nấu rất nhiều,’ nàng chỉnh lại, khó chịu với bản thân vì đã khớp nối bản thân với Zack Kingston. Vì chúa, anh vừa mới nói là tưởng tượng về việc nàng *khỏa thân*!

Dani nhìn vẻ bối rối. ‘Con tưởng con đã nói rồi; bọn con đi ăn pizza mà.’ Cô vội vã liếc nhìn đồng hồ. ‘Con phải đi liền rồi, không thì muộn mất.’

‘Dani?’ Zack gọi theo khi cô đang rời phòng. ‘Cháu từng là phù dâu chưa?’ Cô quay lại nhìn anh thắc mắc.

‘Phù dâu ạ?’ cô nhắc lại. ‘Chưa, cháu – ’ Đôi mắt cô mở lớn khi cô nhìn cả hai bọn họ, Zack hoàn toàn tự tin, còn mẹ cô thì tái mét mặt.

Merry chú mục đến không ai ngoài Zack, cả cơ thể nàng run lên vì giận dữ. ‘Anh đang đùa quá trớn rồi đấy!’ nàng găng người lên, hay tay nắm chặt hai bên.

Thông thường một phụ nữ ghê tởm việc bạo lực, nhưng nàng điên lên muốn đánh anh ta! Anh ta bước vào cuộc sống của họ - xâm chiếm mọi thứ! – nhưng anh ta chắc chắn là sẽ không ở lại!

‘Đi đi và tận hưởng buổi tối của con, Dani.’ Nàng nói kiềm chế hết mức có thể vì con gái

nàng, thậm chí còn cố nặn ra một nụ cười nhỏ. ‘Mr Kingston có ý đùa rất khác thường với chúng ta,’ nàng thêm vào khinh bỉ.

Dani liếc nhìn anh, và rồi cô quay lại với Merry – như thể cô đang rất bận khoản liệu anh có đùa những chuyện như thế không. ‘Chắc rồi, Mẹ,’ cô nói, và lần này rời nhà mà không bị níu lại.

Lặng lẽ nàng rời đi bỏ lại phía sau nàng sự căng thẳng nặng nề tới mức có thể cắt bằng một con dao được...!

CHƯƠNG NĂM

‘Anh có thể giúp tôi chuẩn bị bữa tối, Zack,’ Merry thách thừng. ‘Nhưng mười lăm phút vừa rồi với sự bầu bạn của anh đã khiến tôi hoàn toàn mất hứng thú ăn uống rồi!’ Nàng tắt bếp nướng – vốn chuẩn bị để nướng gà, sau cùng!

‘Tình yêu,’ anh thông báo với nàng một cách vô tư lự. ‘Họ kể cho tôi biết nó đã làm thế với em,’ anh giải thích cho cái nhìn tò mò của nàng.

Trán nàng phẳng ra, sự bức tức của nàng tăng lên. ‘Zack, tôi không yêu đương. Với anh hay bất kỳ ai khác!’ nàng tuyên bố chắc nịch. ‘Tôi thậm chí còn không biết anh. Và những gì mà tôi biết thì tôi đều thực sự không thích!’

‘Em vừa mới nói rồi,’ anh đáp. ‘Đôi với “kiêu ngạo” tôi nghĩ em nên thấy đó là tự tin. Đối với “áp đặt” có thể là sự thẳng thắn.’ Anh bắt đầu đánh dấu cái danh sách mà mới đầu nàng cáo buộc về bản chất của anh. “Xét nét” ư? Không – anh không nghĩ thế. Vì khi có một cơ thể cao ráo, anh có thể dễ dàng ngắm nhìn em ở bên thấp hơn.’ Anh nhìn nàng, nụ cười nháy múa trên môi.

Cũng tốt như thế. Chắc chắn không có gì sai với trí nhớ của anh ta rồi! Thậm chí mấy từ lập bập nàng nói phút chót về cái chiều cao của anh ta ...! Ngoại trừ việc hoàn thiện cái đoạn lập bập ấy; chiều cao của anh ta, cái không khí tự tin, tất cả kết hợp lại khiến nàng cảm thấy nhỏ bé và nữ tính. Nàng đã chiến đấu khổ sở rất nhiều năm để không còn cảm giác ấy, không còn cần ai khác, để làm tăng hoặc giảm giá trị riêng của nàng. Và thậm chí nếu nàng nói về bản thân, nàng đã không làm quá tệ việc ấy.

Nhưng Zack Kingston, với sự tự tin hoàn hảo của anh, khiến nàng cảm thấy dễ bị tổn thương, trong khi đồng thời sự khâm phục của anh với bản chất tự nhiên tự lập của nàng lại đem tới sự tự tin trong sự dễ thương tổn ấy. Vùng nguy hiểm, thực sự thế...

Nàng không thể nào thực sự cảm thấy bị thu hút bởi người đàn ông này! Phải thế không...?

Nàng liếc nhìn anh ta, chỉ để thấy anh ra đang nhìn thẳng vào nàng. Khi anh ta thấy sự bối

rối trong biểu hiện của nàng, anh đứng dậy, chầm chậm tiếng về phía nàng.

Anh sẽ hôn nàng, nàng quyết định trong giây lát trước khi anh ôm lấy nàng trong vòng tay và làm chính xác như thế!

Điên hay không, Zack chắc chắn biết cách hôn, miệng anh đòi hỏi nhưng đồng thời cũng vô cùng dịu dàng. Và rồi nụ hôn của anh sâu hơn, niềm đam mê bùng lên giữa họ khi vòng tay Zack chặt hơn và đôi môi anh trở nên đòi hỏi hơn.

Nàng đáp lại. Nàng sẽ nói dối nếu nàng cố khẳng khẳng rằng mình không. vòng tay nàng quấn lấy cổ anh khi nàng nhón trên đầu ngón chân, nhưng đường cong của cơ thể nàng bằng cách nào đó thật khít khao hoàn hảo với anh. Thật kỳ lạ, dù khác biệt rõ ràng về chiều cao của họ...

‘Mẹ ơi, con – ? Oops!’ Dani thở hắt ra vì ngạc nhiên.

Merry nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay của Zack, dù anh không muốn thả nàng ra. Nàng di chuyển vài bước ra xa nah, quay sang nhìn Dani khi cô gái đứng tròn mắt nơi ngưỡng cửa. Chẳng ngạc nhiên chút nào; Merry không thể nhớ lần hẹn hò cuối cùng của nàng là khi nào, không kể đến nàng được hôn lần cuối khi nào. Và con gái nàng chắc chắn cũng không chứng kiến điều đó rồi!

Merry hít một hơi sâu, hai má nàng đỏ rực. ‘Ừ, sao thế Dani?’ Giọng nàng nghe khàn hơn bình thường, nhưng ít nhất nàng cũng nói được!

Cảm thấy bối rối, nàng không chắc là nàng nên nói gì nữa. Nàng vẫn run rẩy vì đam mê dâng trào quá nhanh giữa Zack và nàng.

Dani nhìn hơi xấu hổ vì đã làm gián đoạn sự thân mật. ‘Con quên khuấy mất. Bọn con nghĩ là sẽ tới nhà Jean sau khi ăn pizza và nghe nhạc. Con muốn hỏi xin mượn mẹ mấy cái đĩa CD?’ Cô nhăn nhó hối tiếc vì đã xông vào giữa chừng.

‘À - ừ, tất nhiên con có thể.’ Merry cảm thấy bối rối, trong khi Zack, chết tiệt anh ta, hoàn toàn bình tĩnh... Bởi vì nhìn gần mới thấy tay anh ta đã cho vào túi quần, hơi run một chút. Cũng chẳng quan tâm làm gì. ‘Trong phòng khách ấy,’ nàng nói với Dani. ‘Con tự tìm đi.’

‘Vâng ạ.’ Dani nhìn nhẹ nhõm hẳn khi được cho phép rời đi nhanh chóng. Dù thế cô vẫn ngừng lại trước cửa. ‘Con hứa là sẽ không về ngay sau mấy giờ nữa đâu ạ,’ cô nói tinh nghịch.

‘Một quý cô trẻ lịch thiệp,’ Zack lẩm bẩm khi anh và Merry còn lại một mình, cánh cửa trước đóng chặt đằng sau Dani khi cô rời đi – ‘sau mấy giờ nữa!’ ‘Vậy là em cũng thích âm nhạc?’ anh tiếp tục, trước khi Merry có thể bắn lại một câu trả lời sắc nhọn như nàng muốn. ‘David chơi nhạc suốt khi thằng bé ở nhà,’ anh giải thích với cái nhìn khó hiểu của nàng. ‘Thế nên anh thấy là khẩu vị âm nhạc của mình không hợp với những người đồng tuổi.’ Anh nhún vai

‘Tôi đoán là chuyện đương nhiên khi anh có một cậu nhóc tuổi teen sống cùng nhà.’ Anh chắc chắn không phàn nàn gì về chuyện đó, chỉ đơn thuần là nhìn nhận thế thôi. Merry đã không hoàn toàn nhìn theo cách đó, nhưng, dù hoàn cảnh của họ rất khác nhau, nhưng Zack, rõ ràng, cũng là một ông bố đơn thân...

‘Không quá khác nhau, rốt cục, đúng không?’ Zack dài giọng khi anh thấy những cảm xúc rõ ràng trên khuôn mặt nàng.

Sự phòng thủ của nàng chắc chắn đang trôi dần ở những nơi mà anh quan tâm đến – và nó đơn giản là sẽ không thể!

‘Ồ, nhưng chúng ta thì có,’ nàng bác bỏ kịch liệt. ‘Không nghi ngờ gì là anh có thể thuê vú em cho David khi cậu bé còn nhỏ - ’ Nàng ngừng lại vì Zack lắc đầu.

‘Anh cảm thấy David đã phải chịu đủ đau khổ khi mất cha mẹ ở tuổi ấy, và nó có vẻ không tử tế khi mà anh giao trách nhiệm chăm sóc cậu bé cho một người nào khác. Nên trong suốt thời gian đi học anh đã điều chỉnh công việc phù hợp với cậu nhóc, và trong suốt những kỳ nghỉ anh làm việc chủ yếu là ở nhà.’

‘Lợi thế ông chủ của anh nhỉ?’ Mery chế giễu, không buông tha anh dễ dàng.

‘Có thể thế, Merry,’ anh chấp nhận gay gắt. ‘Dù cách đây mười năm Thorndyke Books là một nhà xuất bản gặp khó khăn, và có rất nhiều việc phải làm để nó có thể sống lại.’

Đôi mắt nàng mở to. ‘Thorndyke Books là của anh sao?’

Giờ là một trong những nhà xuất bản sách hàng đầu, mười năm trước thì nó mấp mé bên bờ vực phá sản. Zack Kingston là doanh nhân đã bước vào và xoay chuyển tình hình công ty ư? Rất thành công, nếu nàng nhớ chính xác. Họ có một tá những tác giả hàng đầu quốc tế hiện đang làm việc cho họ, và những cuốn sách phi hư cấu của họ có tiêu chuẩn rất cao thực vậy – vài cuốn sách giáo khoa của nhà xuất bản Thorndyke đang được giảng dạy tại trường Merry làm việc.

‘Anh là ông Kingston đó ư?’ Sự thành công trong kinh doanh của anh được đăng báo nhiều năm liền, nhưng không hiểu sao nàng luôn tưởng tượng – nếu nàng có nghĩ về nó! – rằng anh phải già hơn. Già hơn nhiều...

‘Đúng thế. Là anh,’ Zack xác nhận. ‘Và em đang thay đổi chủ đề, Merry,’ anh thêm vào với lời trách cứ nhẹ nhàng. ‘Anh đang nỗ lực để ra những điểm chung của chúng ta, không phải những điểm khác.’

Nàng biết anh đang làm gì – đó chính xác là lý do nàng đã cố - nhìn bên ngoài có vẻ không thành công rồi! – đặt anh trở lại thế phòng thủ. Nàng không muốn có những điều giống Zack; quá dễ dàng để tin cuộc sống của họ - và như thế là của cả hai người họ! – hoàn toàn xung khác với nhau.

‘Anh không thể làm thế, Zack,’ nàng phủ nhận, mỉm cười gượng gạo. ‘Một người không thể quá ảnh hưởng lên người khác.’

‘Như thế sẽ tuyệt đối nhàm chán nếu chúng ta giống nhau hoàn toàn, Merry,’ anh đáp khô khan. ‘Chính sự khác biệt đó tạo nên tia lửa. Ví dụ, anh không thích sẽ biết trước điều em sẽ định làm hay nói tiếp theo.’

Nàng xì mắt. ‘Tôi sẽ nói điều tôi vừa nói vài lần rồi trong tối nay – bữa tối chấm dứt!’

Đôi mắt xanh biển của anh lấp lánh trên choker. ‘Đó là một sự lãng phí kinh khủng thức ăn, và em sẽ không đánh anh như một phụ nữ chấp nhận sự lãng phí,’ anh đáp êm ái. ‘Bên cạnh đó, đầu bếp tối nay của anh nghỉ rồi, thế nên em sẽ ép buộc anh phải mua thức ăn sẵn nếu em kêu anh rời đi bây giờ.’

‘Anh luôn có thể cùng ăn pizza với Dani và David,’ Merry gợi ý giễu.

Zack nhăn nhó. ‘Pizza cũng được; nó là sở thích của đám sinh viên còn anh thì thấy nó khiến nặng bụng. Anh không thể tin là chúng ta từng thích nó, phải không?’

Anh lại thế rồi, nhưng lần này không hiệu quả đâu. ‘Tôi không chắc mình thích thành đầu bếp của anh!’ Nàng lấy những cái đĩa ra khỏi lò sấy và bắt đầu múc thứ ăn ra.

‘Nếu em có thể thấy Mrs Jenkins em sẽ nhận thấy chính xác điều đó không đúng!’ Anh cười toe, xả thẳng nước lên chỗ đậu mà không cần hỏi. ‘Anh khá là tự lập đấy, Merry,’ anh nói khi nàng quan sát những chuyển động hiệu quả của anh. ‘Anh chỉ thuê một đầu bếp khi David tới sống với anh. Chế độ ăn uống của một cử nhân không phù hợp với một đứa trẻ đang lớn.’

Nàng cười, có thể tưởng tượng ra loại thức ăn mà anh phải ăn khi chính mình tự làm. ‘Tôi chắc là David sẽ không để ý đâu.’

‘Có thể không thật,’ Zack đồng ý. ‘Nhưng tôi có những trách nhiệm của người giám hộ cậu bé một cách nghiêm túc.’

Merry liếc anh một cái nhìn hài hước. ‘Tôi đã thấy từ hôm qua rồi,’ nàng lùi lại.

Anh cười toe toét lần nữa cái nụ cười thơ trẻ, đúng tim ấy quả thật là khó cưỡng lại. ‘Anh không hối tiếc ngày hôm qua đâu.Ồ, anh ước là anh đã không bước tới đây với mọi khẩu súng đã lên nòng và tự làm bản thân trở nên ngu ngốc,’ anh thêm vào. ‘Nhưng đồng thời, nếu anh không thế, thì anh cũng đã chẳng gặp được em rồi.’

Không có câu trả lời cho việc đó, vì Merry đã không nói gì. ‘Anh thích ăn ở đây hay là trong phòng khách?’ Đồ ăn đã được múc ra đĩa, và phải ăn thôi trước khi nó bị nguội mất.

‘Ở đây là được rồi,’ anh chắc chắn với nàng. ‘Anh có một chai rượu cho chúng ta để trong xe. Anh sẽ đi lấy.’

Một chai – ? Anh nhất định ăn với nàng tối nay dù chuyện gì đi nữa!

‘Ngậm miệng lại nào, Merry.’ Anh cúi xuống và hôn nàng. ‘Tìm cho anh cái mở chai nhé?’ anh nhắc nàng, trước khi sải bước ra chỗ xe.

Anh không thể cứ đi tới đây và làm chủ mọi thứ như thế! Anh không thể - Anh vừa mới làm...! Nàng không quen với việc như thế, đã tự chủ quá lâu để có thể ngoan ngoãn chấp nhận – những ý nghĩ của nàng trào lên một nửa thì Zack trở lại nhà bếp và nàng thấy chai rượu trong tay anh. Đó chính xác là cùng một loại và từ cùng một nơi xuất xứ với loại rượu mà nàng đã mời anh uống hôm qua – loại rượu ưa thích của nàng, một chút xiu xa xỉ mà nàng tự cho phép bản thân. Ngay lúc này nàng thật không thể tin rằng đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay đó thực sự là một sự chia sẻ cảm nhận – điều đã khiến Zack chọn nó; anh rõ ràng là đã lưu ý tới nó vào tối hôm trước, và cố tình mua một chai cho họ uống cùng nhau vào tối nay...

‘Anh đã ướp lạnh nó ở trong xe rồi,’ Zack nói với nàng khi anh cầm lấy cái mở chai từ những ngón tay không vững của nàng.

Merry mừng vì anh đang chú tâm để mở cái nút chai để nàng có thời gian chớp mắt che đi những giọt nước mắt sắp sửa rớt xuống. Đã quá lâu rồi kể từ khi có ai đó quan tâm tới những điều nhỏ nhặt như là loại rượu nàng thích uống. Nếu đã từng có ai đó! Ô, Dani đã rất tuyệt vời, và luôn dành nhiều tâm sức tặng nàng những món quà sinh nhật và Giáng sinh, nhưng Merry nghi ngờ rằng kể cả con gái nàng cũng không lưu tâm lắm tới loại rượu nàng thích.

Nhưng Zack thì có. Và anh đã chú ý đến cả phong cách cá nhân của nàng về trang phục nữa...

Anh quá tinh ý. Dành nhiều thời gian để bầu bạn với một người quá sức ân cần và nàng thậm chí là bắt đầu – Không! Nàng sẽ không yêu Zack Kingston. Anh không phải người dành cho nàng. Anh không chỉ ân cần với nàng, anh còn kiểm soát nàng! Anh – ‘Vì chúng ta.’ Zack đưa một ly cho nàng, và vươn tay đưa cho nàng miếng bánh mỳ nướng. ‘Vì Giáng sinh,’ nàng đáp lại khô khan, từ chối miếng bánh thân mật như vậy. Không có ‘chúng ta’ ở đây, và cũng sẽ chẳng bao giờ có hết!

‘Vây cũng tốt,’ anh gật đầu hài lòng. ‘Như là chơi chữ ấy,’ anh tiếp, ‘vì anh cảm thấy sắp có một Giáng sinh *Vui vẻ* tuyệt vời năm nay khi anh gặp em!’

Merry có một chút hạnh phúc vì cái lối chơi chữ của anh, chỉ có sự điềm tĩnh trong giọng anh là khiến nàng phiền lòng!

CHƯƠNG SÁU

‘Nói đến Giáng sinh – ’

‘Anh thôi; không phải tôi,’ Merry châm biếm. Hai người, đang ăn tối – với rượu vang! – lúc này đang ngồi trong phòng trước ngọn lửa bập bùng và Zack khẳng khẳng để anh làm. Sự miễn cưỡng của Merry là để anh nhóm lửa dù điều đó là không cần thiết, vì thực tế nàng biết là nó sẽ quá ấm cúng và thoải mái với những ánh lửa hồng bập bùng!

Zack chẳng ngần ngại vì sự ngắt ngang của nàng. ‘Anh đã chuẩn bị một bữa tiệc cocktail trước Giáng sinh mà anh dự định là tối mai. Liệu em sẽ đi cùng anh chứ?’

Merry chỉ nhìn chằm chằm anh. Một bữa tiệc cocktail. Nàng nhìn giống kiểu người tới *những bữa tiệc cocktail* ư? Nơi sẽ có hàng tá những con người nhàm chán, những người thậm chí còn chẳng biết nhau là ai, đứng thành vòng tròn với đồ uống trên tay, nhắm nháp mấy miếng bánh bé tẹo chẳng biết là gì mà tuyệt đối là không thể đáp ứng nổi cho những người bị đói. Nàng rõ ràng có vóc người nhỏ bé, nhưng nàng có ăn uống lành mạnh – như bữa ăn tối nay

đã cho anh ta thấy rồi đấy thôi! – và ý nghĩ dành hàng giờ bên cạnh người đàn ông này, cố gắng để trông đứng đắn, không gây ảnh hưởng tới nàng chút nào. Bên cạnh đó – ‘Anh sẽ coi như sự im lặng của em là chấp nhận –’

‘Tôi sẽ không thể nếu tôi là anh,’ Merry bình thản ngăn anh ta lại. ‘Những bữa tiệc cocktail không phải gu của tôi.’

‘Nếu em lo lắng về chuyện đồ ăn, anh hứa là anh sẽ dẫn em đi ăn tối muộn,’ Zack đảm bảo thêm với nàng khô khốc.

Nàng trừng mắt với anh, hơn cả bởi vì anh ta đã nhận ra nàng lưu tâm tới chuyện thức ăn hơn mọi thứ khác. ‘Anh đang nhảy có tới hai bước đấy, Zack, khi mà tôi vừa mới từ chối đề nghị ban đầu!’

‘Ôi, thôi nào,’ anh thuyết phục. ‘Có gì hại nếu em đi với tôi chứ? Em sẽ khiến tâm trí tôi nùng buồn chán đấy!’

Nó có thể chẳng hại gì đến nàng: nàng có thừa khả năng để chăm sóc cho bản thân! Điều đó không phải là điểm chủ yếu của sự từ chối. Nàng là một người lớn, và phần lớn nàng có thể tự chọn lựa những điều nàng làm. Đồng hành cùng với người đàn ông này tới một bữa tiệc cocktail không được xếp thứ tự cao trong cái danh sách ưu tiên của nàng.

Nhưng, một giọng nói nhỏ vang lý luận trong đầu nàng, Zack đã giúp nàng đỡ đỡ mua sắm, đã giúp nàng nấu bữa tối, và mang tới chai rượu ưa thích của nàng để cả hai cùng uống. Anh ta –

Chẳng có gì thay đổi thực tế là anh ta cũng vừa mới tuyên bố ý định của anh ta về việc cưới nàng!

Trong trường hợp đó, nàng tự hỏi gần như cả ngày hôm sau, khi nàng nghiền ngẫm bản thân trong gương, chuyện gì đã khiến nàng mặc đẹp và chờ đợi Zack tới đưa cả hai đi dự tiệc cocktail chứ?

Merry lắc đầu sửng sốt; người đàn ông này cứ như một cái máy ủi vậy, san bằng bất cứ trở ngại nào, bao gồm cả từ ‘không’! – cứ là theo cách của anh ta thôi.

Nàng nhìn vẻ bề ngoài của mình. Không tệ, nàng quyết định. Không hề tệ chút nào. Chiếc đầm bút chì ôm sát chân đã gần hai mươi năm, nhưng nó đã trở lại xu hướng thời trang, và xem xét đến số lần nàng từng mặc nó trong suốt những năm quá – không lần nào! – nó vẫn còn mới nguyên. Cơ thể nàng đã trở lại vóc dáng tự nhiên sau khi sinh Dani. Mái tóc của nàng búi lỏng với những lọn xoắn màu đen rơi xuống lưng, thêm một chút trang điểm cho làn da màu đào và son môi màu đào. Phải, nàng trông không hề tệ chút nào ở tuổi ba mươi bảy ...!

Nàng nở một nụ cười rầu rĩ khi xoay mình trước gương. Nàng trông không xấu, nhưng một phụ nữ ba mươi bảy tuổi, với một cô con gái mười tám tuổi, đó *chính xác* là nàng – và Zack nhận ra càng sớm càng tốt!

Nhưng nhận xét của Dani, khi Merry đi xuống gác vài phút sau đó, đã không hề trấn an nàng thuyết phục anh ta điều đó trong tối nay.

‘Trông mẹ thật tuyệt vời ạ!’ Dani tuyên bố đầy thán phục. ‘Con chưa từng thấy mẹ mặc cái váy này bao giờ.’

Merry mỉm cười. ‘Nếu tể, không nghi ngờ gì là con sẽ mượn nó rồi!’ Dani cao hơn nàng, nhưng cả hai có cùng kích cỡ.

Dani chạm vào chất lụa mềm mại. ‘Đẹp quá, Mẹ ời. Nó hẳn là đắt – ’ cô ngừng lời khi chuông cửa reo.

‘Hẳn là chú Zack đấy,’ Merry nói nhẹ nhõm – nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ trông đợi anh ta đến, nhưng lần này thì nàng hầu như chắc chắn.

Nàng không muốn nói chuyện với Dani về chiếc váy của nàng. Có lẽ nàng không nên mặc nó, nhưng thành thật thì nàng chẳng có thứ gì khác phù hợp để mặc cả. Cinderella thì ngược lại. Nàng có thứ gì đó để mặc tới lễ hội - nhưng nó lại đang gây ra sự tò mò cho con gái nàng...

Không nói với nàng rằng nàng trông xinh đẹp, Zack không nhận xét về chiếc đầm. Nhưng Merry bằng cách nào đó ngờ rằng nhãn hiệu – thiết kế của nó lọt qua sự chú ý của đôi mắt đại bàng của anh.

Nàng không nên mặc nó, không muốn khơi gợi hứng thú của Zack với nàng hơn nó vốn đã có. Nhưng sự cảm dỗ để trông mỗi quan hệ đừng quá thảm hại đã khiến nàng làm vậy. Phù phiếm. Kỳ cục, trong trường hợp này...

‘David và Dani sẽ đi xem phim cùng nhau tối nay,’ Zack tuyên bố khi anh lái xe đưa họ tới bữa tiệc.

‘Tôi biết,’ nàng đáp. ‘Và từ vài ngày trước – ’ từ khi bản thân Zack đã xen vào cuộc sống của họ! ‘- Dani hầu như đã chẳng ý thức đến sự tồn tại của cháu trai anh.’ Cũng như đối với nàng nhận thức được sự tồn tại của Zack! ‘Rõ ràng là sự lạc quan di truyền trong gia đình!’

Zack mỉm cười không nao núng. ‘Anh đã nói là David giống anh rất nhiều mà.’

Và David vẫn chưa thành công lắm – Dani chú ý tới cậu chỉ như một người lẫn trong đám đông! – chú của cậu bé đã làm giúp cậu. Dani lúc này đã bị hấp dẫn bởi gia đình Kingston. David, con bé đã nói với Merry lúc trước, là một cậu bạn rất thông minh. Dani chưa bao giờ bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài ưa nhìn của những chàng trai trẻ, mà hứng thú với đầu óc bên dưới vẻ ngoài ấy hơn. Nhớ lại cha của Dani, và cái cách bản thân nàng đã ngu ngốc bị mê mải bởi cái vẻ ngoài bóng bẩy của anh ta, đó là điểm Merry khuyến khích con gái nàng. David Kingston, Dani đã nhận định, có một đầu óc ‘thông minh’...

‘Anh biết, anh biết,’ Zack nói khi anh thấy biểu hiện của Merry. ‘Anh đã điên như quý hai ngày trước vì nghĩ David muốn cưới ai đó. Nhưng lúc gặp Dani...’ Anh ngừng lại. ‘Cô bé quá giống em để bị buộc phải làm gì đó cô bé không muốn làm.’

‘Hãy nhớ lấy điều đó,’ Merry đáp nhanh, cố gắng cứu vãn lấy những kiểm soát cuối vùng đối với cuộc sống của chính nàng. Người đàn ông này là một cái máy ủi, và lúc này nàng có vẻ như không giữ được vị thế của mình nữa. Bằng chứng là tối hôm nay đây! ‘Chính xác thì bữa tiệc đó ở đâu vậy?’ Nàng thay đổi chủ đề khi nàng vuốt thẳng chiếc khăn choàng sắc sỡ, chiều

dài của nó tới tận chân váy của nàng.

‘Một khách sạn trong thành phố,’ Zack đáp lại một cách tính toán.

Có cái gì đó nói về việc lái một chiếc xe sang trọng hãng XJS, có mùi da nai, sự ấm áp của nội thất.

Sự gần gũi của Zack trong không gian của chiếc xe thể thao...

Anh trông tuyệt đẹp trong bộ vest đen cho bữa tối và chiếc áo sơ mi trắng tuyệt không giấu đi được sự mạnh mẽ của cơ thể, mái tóc mới gội và vàng óng, mùi hương cạo râu nam tính. Không nghĩ ngờ gì là sẽ thu hút những cái ngoái nhìn của – phái nữ, tất nhiên rồi! – khi họ tới được bữa tiệc.

Mặc dù nàng đã không chuẩn bị cho sự tĩnh lặng tuyệt đối khi tiến vào đám đông trong căn phòng riêng nơi tổ chức bữa tiệc, hay tràng pháo tay vang lên rồi nhanh chóng rơi vào im lặng.

Merry quay lại nhìn phía sau nàng, mong sẽ thấy vài người nổi tiếng đằng sau họ. Nhưng chỉ có Zack và nàng đứng trên ngưỡng cửa. Và vì họ không thể vỗ tay vì nàng...

Nàng quay sang cau mày với Zack khi ban nhạc nhỏ ở cuối phòng bắt đầu chơi bản ‘Vì anh ta là một người đồng hành vui vẻ.’ Chính xác thì bữa tiệc này là gì? Và tại sao Zack lại được chào đón như trong một sự kiện thời trang vậy?

Một phụ nữ thanh lịch khoảng ngũ tuần đi ra từ đám đông và hôn lên má anh nồng nhiệt. ‘Bữa tiệc tuyệt vời, Zack,’ bà ta thốt lên lời chúc mừng.

Merry biết người này, nàng nhận ra bà ngay lập tức. Chẳng khó khăn lắm; Diana Melbrook là tác giả của vài cuốn sách bán chạy số một, bà vừa mới lên truyền hình trong loạt tiểu phẩm. Nữ tác giả vừa xuất hiện trên vài chương trình chuyện trò trong những tuần giới thiệu sách ra công chúng.

Khi Merry đưa mắt ra khắp phòng nàng thấy vài người nổi tiếng khác, những tác giả hàng đầu, vài nam diễn viên, và một số nhân vật truyền hình nữa.

Đây không chỉ là một bữa tiệc cocktail cổ lỗ nào đó mà Zack mang nàng tới, đây là một bữa tiệc cocktail của Thorndyke Books – và Zack, là chủ nhà xuất bản, cũng đóng vai trò chủ bữa tiệc!

Điều này khiến nàng...?

CHƯƠNG BẢY

‘Em vừa ngừng cười rồi,’ Zack thì thầm êm ái bên tai nàng khi cuộc trò chuyện bắt đầu

xôn xao quanh họ lần nữa và họ không còn là trung tâm của sự chú ý.

Ngừng cười ư? Đó là điều cuối cùng của những lo lắng của nàng! Nàng cảm thấy đông cứng với vị trí nàng vừa nhận ra, không chắc là nàng có thể nhúc nhích nổi khi đến lúc họ phải gia nhập với những nhóm khách khác.

Nàng đã tưởng tượng một bữa tiệc lớn, không quen biết, một thời gian ngắn dành để chuyện phiếm với những người hoàn toàn xa lạ, và rồi cả hai sẽ nhanh chóng rời đi. Là chủ bữa tiệc, Zack khó có thể rời đi cho tới khi vị khách cuối cùng rời tiệc. Sẽ mất hàng giờ!

Nàng quay sang anh ta buộc tội. ‘Anh đã không báo trước cho tôi!’

Anh nói không chút ăn năn. ‘Nếu thế, em sẽ chẳng đến rồi.’

‘Tất nhiên tôi sẽ không – ’ Nàng ngưng lời, thở sâu để tĩnh trí lại. ‘Tôi phải làm gì bây giờ?’ Ánh mắt xanh lá long lanh thể hiện sự căng thẳng của nàng với anh.

‘Để bản thân tận hưởng chẳng?’

Tận hưởng ư...? Nàng chẳng biết ai khác ở đây, ngoài Zack. Không nghi ngờ gì đó là ý đồ của anh ta!

Nàng mỉm cười với anh ta, nhận ra mọi người đang tò mò nhìn họ. ‘Tôi định rời khỏi đây ngay khi có cơ hội đầu tiên – ’

‘Merry? Merry Baker? Là chị phải không nhỉ?’

Merry cứng người lại một lúc. Không chỉ có một người khác tại bữa tiệc này biết nàng, và tên nàng, nhưng nàng cũng biết họ, nhận ra giọng đó! Đã mười chín năm kể từ lần cuối nàng nghe thấy nó, và đó là cái giọng mà nàng sẽ không bao giờ quên được.

‘Tôi biết mà,’ Karen Jacobs dài giọng khi Merry chậm chậm quay mặt lại. ‘Chị chẳng thay đổi chút nào cả.’ Cô ta lướt mắt nhìn lên Merry. ‘Vẫn kiểu tóc đó. Vẫn chiếc váy đó,’ cô ta thêm vào chua cay.

Karen rõ ràng cũng vẫn không thay đổi, cô ta vẫn luôn là một người khó chịu nhất lớp. Mặc dù là một người đẹp, với con mắt thẩm mỹ - thứ cho cô ta khả năng nhận ra chiếc váy! Có tài năng đã biến cô ta thành biên tập viên của một trong những tạp chí thời trang hàng đầu. Luôn là một phụ nữ cao, tóc vàng yếu điệu, mảnh mai như trước kia. Dù nhiều năm đã qua, mái tóc dài của cô ta giờ đã được cắt ngắn, ôm hoàn hảo lấy gương mặt xinh đẹp, đôi mắt xanh biển sâu thẳm của cô ta rọi bóng dưới hàng mi đen dài.

Đôi mắt Merry quay sang người đàn ông đang đứng cạnh một cánh lúng túng bên Karen; anh ta cao lớn và rậm nắng, gần như quá ưa nhìn, và có một chút yếu ớt trong khuôn miệng và trong đôi mắt màu nâu sẫm thậm chí không dám nhìn Merry. Cuối cùng cũng có một người không thích làm quen.

Zack chỉ nhìn bối rối vì cặp đôi, cau mày khi anh đứng ở ngoài nhóm, nhìn họ với đôi mắt nheo lại. Như khán giả một vở kịch. Ngoại trừ Merry không định để anh tiếp tục như thế; anh là người đã đưa nàng tới nơi này trước.

‘Anh yêu.’ Nàng vòng tay thân mật qua cánh tay anh, kéo anh nhẹ nhàng, nhưng kiên quyết, tới bên cạnh nàng. ‘Em muốn giới thiệu anh với Karen và Roger Jacobs.’

‘Zack và tôi đã biết nhau rồi,’ Karen nói với nàng lạnh lùng.

Merry gật đầu. ‘Nhưng tôi ngờ là anh ấy nhận ra cô là em gái của em dâu tôi,’ nàng nói sáng ngời, bắt thẳng một cái nhìn cảnh cáo với Zack khi anh nhìn choáng váng với thông tin này.

Cũng phải thôi. Karen và Roger Jacobs quá khác nhau trong lối sống để Merry có thể thoải mái chuyện trò; một cặp đôi khác, với trang phục đẹp đẽ và trang sức đắt tiền, rõ ràng là giàu có hơn nhiều tầng lớp của Merry. Không quan trọng, tất nhiên rồi, vì giá trị của phần gia đình của nàng quá cao để nàng có thể trả tiền.

‘Glenda và Stephen vẫn khỏe chứ?’ nàng gợi ý Roger, cố gắng lôi kéo anh ta vào cuộc chuyện trò; anh ta và Karen vẫn chưa kết hôn khi nàng biết họ những năm trước, nhưng Merry đã không bỏ lỡ chiếc nhẫn cưới kim cương trên bàn tay trái của Karen. ‘Và bố mẹ tôi nữa chứ, tất nhiên rồi,’ nàng nói thêm buồn bã.

Nàng không định lôi Glenda và Stephen mà không nhắc tới cha mẹ nàng vào khung cảnh này. Một người con trai trách nhiệm, Stephen, anh trai nàng, đã cưới người phụ nữ mà mẹ họ đã chọn. Merry không có lý do gì nghi ngờ rằng Stephen vẫn tiếp tục chính xác điều anh đã nói. Hai bọn họ thân thiết với nhau từ nhỏ, nhưng sự khác biệt ngày càng rõ rệt khi họ lớn hơn. ‘Trách nhiệm’ không phải là một từ có thể từng gắn cho Merry – hay bất cứ gì nàng đã làm!

Roger trông không vui vẻ gì với tình huống này. ‘Họ vẫn khỏe,’ anh trở lời ngay, rõ ràng không thoải mái với toàn bộ cuộc trò chuyện này.

Merry không kiềm được run lên. Zack chẳng nói lời nào, chỉ đứng đó chứng kiến mọi việc. Và giữ lại mọi câu hỏi của bản thân, không nghi ngờ gì là thế!

‘Làm thế nào – chị đã làm gì, bằng cách này?’ Karen rướn đôi mày kiêu căng nhìn Merry. ‘Anh sẽ cho phép chúng tôi chứ, Zack,’ cô ta nói khàn khàn, đặt tay lên cánh tay anh trong một cử chỉ thân mật. ‘Là một gia đình, chúng tôi luôn xấu hổ vì việc đã giữ liên lạc quá ít với nhau.’ Cô ta trưng ra một cái cười nhỏ nhẹ.

Merry quay sang lạnh lùng nhìn người đàn bà. Nàng đã không coi người đàn bà này là một phần của gia đình nàng mười chín năm trước, và nàng chắc chắn giờ cũng không. Dani là gia đình của nàng, gia đình chỉ của nàng...

‘Tôi có một con gái,’ nàng nói với cặp đôi kia. ‘Còn hai người. Hai người có con chưa?’

‘Chắc chắn là không rồi,’ Karen lờ đi kinh tởm. ‘Tôi không thể tưởng tượng được thứ gì tồi tệ hơn tiếng la khóc của một con chuột nhỏ bám lấy chân tôi. Và việc mang thai dường như phá hỏng vóc dáng của phụ nữ,’ cô ta kết luận cay độc, trưng ra chiếc váy đỏ vừa khít lấy cơ thể nõn nà của cô ta.

Zack cuối cùng cũng di chuyển, đặt cánh tay anh sở hữu quanh eo Merry khi anh bước tới gần sát bên nàng. ‘Hãy để tôi là người đầu tiên đảm bảo với hai người rằng mang thai tuyệt đối

không ảnh hưởng tới cơ thể của Merry,' anh nói, đôi mắt thách thức giờ chiếu thẳng vào Karen. 'Cô ấy hoàn hảo như chính cô ấy vậy.'

Trong khi nàng rất biết ơn sự ủng hộ của anh, cùng lúc Merry thực sự không cần sự ác ý của Karen trở nên ác ý hơn – và sự quả quyết của Zack đã đảm bảo cô ta sẽ không thể!

'Glenda và Stephen có con chưa?' Merry hỏi nhanh.

'Không,' người đàn bà nhanh chóng đáp. 'Glenda cũng không thích mang thai như tôi.'

Merry nghi ngờ chuyện đó; một người thừa kế cho gia đình baker là kế hoạch tối quan trọng của mẹ nàng. Nhưng dường như đó không phải là một...

'Chuyện gì đã xảy ra với gã đàn ông kinh khủng mà chị đi cùng?' Karen được thể cố tình khiêu khích. 'Và bà vợ không kém phần kinh khủng của anh ta nữa?' cô ta tiếp, trước khi Merry có thể trả lời.

Merry cảm thấy bản thân tái đi. Nàng không biết Jeff đã kết hôn khi nàng rơi vào sự mê đắm với anh ta. Chẳng gì thay đổi được; anh ta đã kết hôn, và đó là một cuộc hôn nhân mà anh ta không hề có ý định rời bỏ. Chắc chắn là không vì một cô gái mười tám tuổi mang thai!

Nàng mở miệng để đáp lại sự xúc phạm đó – chỉ thấy Zack đã làm điều đó trước.

'Những kỉ niệm gia đình thật thú vị, đúng không?' anh đặt cánh tay mạnh mẽ quanh Merry! 'Chúng ta sẽ phải nhớ mời hai người tới dự đám cưới.'

'Đám cưới nào?' Karen nhắc lại lạnh lùng, đôi mắt nheo lại nhìn hai người họ nghi hoặc.

'Phải – đám cưới của chúng tôi,' Merry nghe thấy bản thân khẳng định – và gần như thở gấp khi nàng nhận ra điều nàng vừa nói.

'Ô trời, ôi trời, ôi trời,' Karen dài giọng. 'Liệu có phải chúng tôi vừa nghe sắp có một đứa trẻ sắp chào đời không nhỉ?' cô ta hỏi, nhìn Merry từ đầu tới chân.

Merry đã di chuyển theo bản năng để tát ả đàn bà đó vì đã cố ý hạ nhục nàng; ẩn ý của Karen là không thể nhầm lẫn: Merry sẽ chỉ có thể bắt được một ông chồng như Zack bằng việc có thai! Nhưng lại lần nữa Zack nhanh hơn nàng, tay anh chụp lấy cánh tay nàng trước khi nó kịp vung lên để giáng vào cái mặt cười cợt, vênh váo của ả kia.

Biểu hiện dễ chịu trên gương mặt Zack đã không còn nhiều nữa, mặc dù chỉ có kẻ ngốc mới không nhận thấy anh thép lạnh lẽo trong mắt anh. 'Chuyện cô nói thật buồn cười -' giọng anh vẫn mềm như lụa – dù lớp lụa này chỉ để phủ bên ngoài lớp thép sắc lạnh, ' – chúng tôi chỉ mới trò chuyện ngày hôm qua về khả năng sẽ nhận nuôi một con chó khi chúng tôi kết hôn!'

Karen nhìn sững, không hiểu gì hết. 'Một con chó?'

'Một con chó,' Merry đồng tình, phục hồi nhanh chóng từ lời lăng mạ của ả, nàng không còn là một thiếu niên chưa trưởng thành, nàng đã là một người mẹ, với một công việc có trách nhiệm. Nàng đã thành công trong cuộc sống, nàng nhận ra, bất chấp việc gia đình nàng. 'Những con mèo khiến Zack hắt hơi,' nàng tiếp tục, liếc nhìn anh đầy biết ơn từ dưới hàng mi; điều tồi tệ nhất nàng có thể làm để nhắc nhở Karen.

‘Chúng chắc chắn là – hắtxii!’ Ngay lúc đó, Zack hắt hơi. ‘Xin thứ lỗi,’ anh nhã nhặn. ‘Tôi - hắtxii!’ Anh hắt hơi lần nữa. ‘Nó dường như không phải là loại lông thú duy nhất ảnh hưởng tới tôi,’ anh thêm vào, biểu hiện hoàn toàn trong sáng.

Roger liếc Karen một cái nhìn sợ hãi khi khuôn mặt cô ta rần đanh vì giận dữ. ‘Tôi nghĩ là chúng tôi nên đi và chào hỏi mọi người, em yêu.’ Anh ta túm lấy cánh tay vợ. ‘Anh chắc là chúng ta đã làm phiền Zack tối nay đủ rồi.’

Karen rõ ràng buộc bản thân phải thả lỏng, miệng cô ta cong lên thành một nụ cười, dù đôi mắt vẫn còn đông cứng. ‘Thật tuyệt vời được gặp lại chị,’ cô ta nói giả dối. ‘Bố mẹ chị sẽ rất vui khi biết chị đã làm rất tốt,’ ả ngạo mạn nói với Merry.

Merry đáp lại bằng sự im lặng lạnh lùng. Cha mẹ nàng, mẹ nàng, ít nhất là thế, đã không còn quan tâm tới nàng suốt mười chín năm qua, và nàng không cho rằng việc gặp gỡ tối nay sẽ thay đổi được điều gì. Thực tế là nàng không muốn vậy – cứ tưởng tượng thử không có gì tồi tệ hơn là lại phải đối mặt với mẹ nàng lần nữa!

‘Rất vui vì gặp lại anh, Roger.’ Nàng tới hôn nhẹ lên má anh ta, mỉm cười trấn an khi anh nhìn nàng an ủi. Roger luôn là người tử tế hơn trong cặp đôi này! Mặc dù lép vế, rất lép vế...

‘Em thực sự rất tuyệt vời, Merry,’ anh bắt chắp cơn thịnh nộ của bà vợ để nói với nàng ấm áp.

Không quá nhu nhược sau cùng, Merry nhận ra, cười đáp lại anh.

‘Tôi luôn luôn thích chị trong chiếc váy đó,’ Karen thêm vào như là lời bình luận chia tay của chính cô ta.

Merry lắc đầu rầu rĩ khi nàng nhìn cặp đôi rời đi. Giàu có và xinh đẹp. Quá buồn cho họ.

‘Meoo,’ Zack lằm bằm cười bên tai nàng.

Zack!

Không hiểu anh nghĩ gì về nàng lúc này? Không chỉ có một gia đình tồi tệ, mà nàng còn là một bà mẹ đơn thân phải lòng một gã có gia đình rồi!

Merry đã quá trẻ người non dạ, không lớn hơn Dani bây giờ là bao. Dù nàng luôn yêu thương cha nàng, nhưng mẹ nàng đã luôn là người ra quyết định, mẹ nàng quyết định trường học cho hai đứa con, trường đại học họ phải thi vào. Bà cũng chọn cả vợ cho Stephen. Trong khi cha Merry là một người đàn ông tử tế, một người đáng yêu và rất tốt, ông luôn ngoan ngoãn làm theo những quyết định của vợ, biết rằng bà là người duy nhất quản lý hầu bao.

Merry không nhận ra lúc đó, dù nàng có có khác nhiều thời gian để mà theo dõi! – nhưng ở tuổi mười tám nàng đang tìm kiếm một người đàn ông mạnh mẽ và độc lập, một người đàn ông biết bản thân là ai, và nơi anh ta sẽ tới. Jeff dường như có mọi thứ đó trong con mắt thiếu kinh nghiệm của Merry – nhưng rồi cuối cùng hẳn ta cũng chứng tỏ hẳn còn nhu nhược hơn cả cha và anh trai nàng, một người dùng hôn nhân của anh ta như tấm khiên trong khi hẳn ta đam mê nhiều thứ mà chẳng thể đi đến đâu chỉ vì hẳn đã có một cô vợ! Merry chỉ khám phá ra sự

thật hoàn toàn khi nàng để bản thân có thai với đứa trẻ của hắn...

Nhưng Zack không biết gì về chuyện đó, chỉ bởi ả khốn Karen độc địa đã nói ra cha của đứa trẻ của nàng là một gã đàn ông có gia đình. Một gã mà rõ ràng đã không đứng bên cạnh nàng khi nàng cần hắn.

Đó có phải những gì Zack nghĩ không?

Anh đứng trước mặt nàng, hai bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nàng khi anh nâng nó lên. ‘Em có nhận ra không,’ anh khàn khàn, ‘rằng anh định đưa em đến để tuyên bố?’

Tuyên bố nào? Quá nhiều trong mười phút vừa qua – và không phút nào trong số đó là để ca ngợi nàng hết!

‘Đám cưới ấy,’ Zack giải thích một cách trêu chọc khi nàng trông trống rỗng. ‘Anh có thể kiện em vì vi phạm hợp đồng nếu em thử rút khỏi hôn nhân với anh lúc này!’

Anh có thể kiện nàng không? Nàng đã làm gì để anh có thể kiện nàng chứ?

Chẳng gì hết, câu trả lời tới ngay lập tức. Nhưng Zack đã nói với nàng, ngắn gọn hơn bao giờ hết, rằng anh đã nghe suốt mười phút vừa qua và chẳng hề thay đổi gì cảm giác của anh với nàng sau tất cả...!

Merry cười, một tiếng cười nhẹ nhõm, tươi sáng. Tất nhiên nàng không có ý định lấy anh rồi, nhưng cùng lúc nàng không muốn anh nghĩ xấu về nàng. Và anh đã không...

‘Tốt hơn rồi.’ Anh nói hài lòng với tiếng cười của nàng, hai tay anh rời khỏi má nàng khi anh hạ tay xuống và đặt một tay của nàng chắc chắn trong tay anh. ‘Và giờ anh tin là đã đến lúc để uống một chút và đi lại.’

‘Đi lại’ có nghĩa là đồng hành với Zack khi anh nói chuyện nhanh gọn với mọi người trong phòng, Zack duyên dáng và tự tin như anh vẫn vậy. Nó nhanh chóng trở nên rõ ràng là không chỉ khách khứa của anh thích anh, mà họ còn tin tưởng và tôn trọng anh nữa.

Zack Kingston, Merry nhận ra choáng váng, là một người đàn ông độc lập, mạnh mẽ, người đàn ông biết mình là ai và nơi anh ta sẽ đến...

Ôi, giúp với!

CHƯƠNG TÁM

‘EM MỠI mười tám tuổi khi gặp Jeff,’ Merry kể với Zack sau đó vài giờ, khi cả hai đều đang ngồi trong một nhà hàng yên tĩnh cùng nhau thưởng thức bữa muộn. Mặc dù sự thèm ăn của Merry đã biến mất ngay khi nàng bắt đầu kể về mối quan hệ thảm hại mười chín năm về trước. Mối quan hệ đã thay đổi toàn bộ cuộc sống của nàng...

Nàng mười tám tuổi, con gái của một gia đình danh giá, đang học bằng nghệ thuật. Cả thế

giới nằm dưới chân nàng, những lựa chọn cho tương lai của nàng đang rộng mở. Rồi nàng gặp Jeff.

‘Em thực sự không cần phải kể cho anh bất cứ điều gì đâu, em biết đấy,’ Zack cam đoan với nàng. ‘Anh nghĩ anh biết đủ về bản chất con người tới giờ để nhận ra ngay Karen Jacobs không phải là người đàn bà tử tế.’ Anh ngừng lại. ‘Mọi chuyện đều xoay quanh cô ta được tô điểm thêm bởi sự bất hạnh của chính bản thân cô ta.’

Merry tròn mắt. ‘Chuyện gì khiến anh nói thế?’ Karen tỏ ra thoải mái với chính thành công của cô ta.

Zack nhấp một ngụm rượu, lượng còn đầu tiên anh uống trong tối nay. Anh chỉ uống nước cam trong suốt bữa tiệc cocktail, lặng lẽ giải thích với Merry rằng đó chỉ là công việc và chẳng hứng thú. Hầu hết khách khứa trong danh sách là những tác giả của Thorndyke, phần còn lại là truyền hình, báo chí, và tạp chí – vì thế lời mời Karen cũng có trong số đó. Mặc dù ấn tượng mà Karen cố tình đem lại là sự mật thiết giữa cô ta và Zack, Merry biết chắc người mà nàng biết rõ!

‘Merry, em có nhiều hơn Karen rất nhiều.Ồ, phải, thực vậy,’ anh xác nhận khi nàng cố gắng phản đối. ‘Những kẻ bắt nạt hiếm khi chọn người thực sự thua kém hơn, mặc dù nó trông có vẻ là như thế. Đó chỉ là một người thực sự muốn sở hữu thứ mà họ ao ước có được.’

‘Em có thể đảm bảo với anh,’ Merry khịt mũi, ‘Em chẳng có gì mà Karen có thể muốn cả.’

‘Sự tự lập thì sao? Em rõ ràng là đã xé bỏ những trói buộc của gia đình. Và thành công cá nhân – em không thể nhìn và hành xử theo cách em làm nếu em không hoàn toàn hài lòng với cuộc sống của em một cách chính xác như nó là – là gì ấy nhỉ?’ anh chụp lấy khi nàng suy tư về nhận xét cuối cùng này.

‘Chẳng gì hết.’ Nàng cố mỉm cười tươi tắn. ‘Không ai trong chúng ta có thể đòi hỏi có mọi thứ mà ta muốn được.’ Nàng ngưng một chút. Nàng có mọi thứ nàng cần...

‘Đó là sự thật,’ Zack chậm rãi công nhận. ‘Anh nghĩ cuộc sống của anh đã khá là suôn sẻ - cho tới khi anh gặp em và nhận ra có một lỗ hổng to lớn chết tiệt!’

‘Zack,’ nàng khẽ trách cứ.

‘Được rồi, đừng tin anh,’ anh nói. ‘Nhưng David là người thân thiết nhất mà anh từng có, người mà anh có thể ngồi xuống và nói chuyện như anh làm với em. Và cả hai điều biết, nó không phải là giống nhau chút nào!’

Nàng biết chứ. Thân thiết như nàng với Dani, những người bạn giữa mẹ và con gái, nhưng mối quan hệ sau này ngay cả nàng nói chuyện với Dani một số chuyện. Bên cạnh đó, khoảng cách về thế hệ là không hề có giữa nàng và Zack.

Xin hãy giúp con lần nữa!

‘Em là một phụ nữ thành đạt theo cách của riêng em, Merry, bằng nỗ lực riêng của chính em và không qua mối liên hệ gia đình,’ Zack chắc chắn. ‘Em cũng có thứ gì đó mà Karen và chị gái của cô ta, chị dâu của em không có.’

Giờ thì Merry đang rất bối rối. Nàng có thể nào có được thứ gì chứ - Zack? Anh chắc chắn là không ám chỉ tới anh đấy chứ?

Sự thân mật tay trong cái đặt tay ấy có ý nghĩa gì ư? Không nghi ngờ gì Karen là một phụ nữ xinh đẹp, và – ‘Anh không hiểu điều em đang nghĩ lúc này.’ Zack cắt đứt những dòng suy nghĩ của nàng. ‘Từ biểu hiện trên mặt em, anh không nghĩ là anh muốn biết đâu! Anh đang nói chuyện về Dani, Merry,’ anh giải thích khi nàng nhìn anh ngờ ngác một lần nữa. ‘Em có một đứa trẻ.’

‘Nhưng – ’

‘Anh đã thấy mặt Roger trong suốt cuộc nói chuyện.’ Zack lắc đầu. ‘Karen có thể chọn không có con; anh chấp nhận phần đó. Nhưng anh có cảm giác có gì đó khác hoàn toàn với chị dâu của em. Roger trông có vẻ hơi hoảng khi Karen tuyên bố là chị gái của cô ta cũng không muốn có con, dẫn tới việc anh tin rằng cô ta có khả năng không thể có ... Nghe có vẻ hợp lý?’ anh hỏi đầy nghi ngại.

Merry nhớ lại sự hân hoan của mẹ nàng khi Stephen cưới Glenda; mong ước của bà là đôi trẻ sẽ mau chóng sinh cho bà thật nhiều cháu nội. Và anh trai của Merry đã luôn luôn quá nghe lời...

‘Thật buồn,’ Merry thở dài – và thực sự nghĩ thế. Glenda quá giống Karen vì chị ta và Merry từng là bạn, nhưng thậm chí thế nàng cũng không thể cảm thấy thương người đàn bà đó được, nếu như Zack đoán đúng. Nó *nghe* có vẻ hợp lý.

Cuộc sống của chính nàng sẽ trống trải biết bao nếu vắng Dani. Cũng ít phức tạp hơn, nàng công nhận thế, nhưng nàng sẽ không hoán đổi cuộc đời của nàng với Karen hay Glenda. Đó chính xác là điều mà Zack đang nói này giờ...

‘Em sẽ gặp lại gia đình chứ?’ Zack dịu dàng hỏi khi anh thấy những biểu hiện ánh lên trên gương mặt nàng.

Merry nhìn anh chằm chằm. ‘Sao tôi phải làm vậy chứ? Một lần gặp gỡ với em gái của chị dâu tôi – lần đầu tiên sau mười chín năm, tôi hẳn – ’ nàng nói ào ào – một bước vào trong cuộc sống *của anh* và nàng đã ném đi mối liên hệ với những người nàng không còn gặp từ thời niên thiếu, những người nàng đã không còn mong ước gặp lại họ nữa! ‘ – tôi không hứng thú gặp lại những người trong gia đình đã hoàn toàn chối bỏ tôi và đứa con chưa ra đời của tôi!’ Những lời cuối cùng thốt ra với một sự cay đắng đã khiến Merry phải ngạc nhiên rằng nàng vẫn còn cảm thấy như vậy.

Nàng không biết loại phản ứng nàng trông đợi từ cha mẹ mình khi nghe tin nàng mang thai, vì đó chắc chắn không phải là điều họ trông đợi ở nàng. Tất nhiên, anh trai nàng, Stephen, nhu nhược như mọi khi, không chất vấn quyết định của họ.

‘Đó là những gì đã diễn ra, phải không?’ Zack nói hiểu biết. ‘Em đã phá luật, và thế là họ ném em ra đường.’ Miệng anh đánh lạnh trước ý nghĩ đó.

‘Ồ, tôi đã có thể ở lại,’ Merry nói với vẻ chán ghét không hề che dấu. ‘Tất cả tôi phải làm

để giữ gìn thanh danh cho nhà Baker là bỏ đứa trẻ của chính mình trước khi nó ra đời! Thật mỉa mai, thực thế,’ nàng tiếp. ‘Đứa cháu không mong đợi đó giờ lại là đứa trẻ duy nhất mà họ có.’

‘Người thừa kế duy nhất của họ,’ anh xác nhận. ‘Em đã không kể với tôi em là người nhà Baker *đó*,’ anh búng tay một cái tinh nghịch, nhắc nàng nhớ lại bình luận của nàng khi nàng nhận ra anh chính là ông Kingston chủ của Thorndyke Books.

Nhưng nàng biết chính xác ý của anh; gia đình Baker là chủ lâu đời của nhiều sản sự trên toàn thế giới, có cổ phần ở rất nhiều công ty. Cha nàng thậm chí *pahri* từ bỏ tên họ *của chính ông* khi ông cưới mẹ nàng; như người thừa kế nhà Baker duy nhất của dòng họ, mẹ nàng không hề có ý định từ bỏ tên tuổi của bà.

Vì cái tên, và tất cả những thứ đi kèm với nó, chẳng có ý nghĩ gì với Merry cả, và nàng cũng không muốn quyền thừa kế gia đình chuyển giao cho Dani...

‘Anh đã không hỏi,’ nàng đáp.

‘Và Dani có thể là người thừa kế duy nhất,’ nàng thêm vào cứng ngắc, ‘nhưng con bé chẳng có gì để làm với gia đình đó cả!’

Zack tiếp. ‘Con bé có thể không cảm thấy thế. Và Karen cáo buộc tôi là một kẻ gây rối...’

Anh đúng, tất nhiên rồi; Karen luôn thích khuấy đảo mọi thứ lên và rồi ngồi đó theo dõi sự việc tiến triển! Nhắc đến cuộc gặp gỡ tình cờ tối nay với Merry cho gia đình nàng chẳng đem lại lợi lộc cho bất kỳ ai. Đó chính xác là lý do Karen sẽ làm một việc như vậy, tất nhiên rồi!

“Thật là lộn xộn,” Merry lẩm bẩm cáu kỉnh.

‘Và tất cả là lỗi của anh,’ Zack buồn rầu.

Nàng nhìn anh sắc lẻm, cảm thấy nóng cả má. ‘Tôi không nói thế.’

‘Em không làm thế,’ anh đáp, với qua mặt bàn để cầm lấy tay nàng. ‘Anh có thể nói chính xác điều em đang nghĩ. Merry, anh thực sự xin lỗi vì chuyện này, nhưng cùng lúc anh đoán em sẽ để Dani tự quyết định về chuyện này nếu như – hoặc khi – thời gian đến. Cô bé là con gái em, cô bé sẽ biết điều đúng đắn để làm.’

Dani là con gái nàng, và nàng hy vọng là mình là một bà mẹ tốt đối với con, điều đã tạo nên những giá trị đúng đắn trong nàng. Gia đình Baker chỉ có thể có ảnh hưởng nếu họ chọn điều đó.

Không phải với con gái nàng, họ không thể! Dani mới chỉ có mười tám, nhưng con bé có những giá trị đạo đức của riêng mình, phiến phân biệt đúng sai – dù vài ngày trước Merry đã nhầm tưởng một cách sai lầm rằng Dani có thai với David Kingstown ...!

Không! Dani là một thiếu nữ trẻ trung nhạy cảm, sẽ không bao giờ làm điều gì tổn hại đến ai, sẽ không bao giờ chấp nhận lối sống xa hoa của gia đình Baker. Dani chỉ đơn giản là không bốc đồng.

Merry không hoàn toàn chắc chắn về điều đó khi họ về nhà rất nhanh sau đó và Dani mơ

màng chào đón nàng trước cửa với những lời, ‘Mẹ ơi, con đã gặp người fđnà ông con sẽ kết hôn.

Không ai khác cả! Sao bỗng dưng mọi người lại vậy?

Như vậy thật là quá nhiều!

CHƯƠNG CHÍN

‘Anh đã mắc sai lầm.’ Giọng Zack vang lên sau Merry. ‘David không kiên nhẫn như anh tưởng!’

Merry chẳng có tâm trạng nào nữa. Tất cả chuyện này đang trở nên kỳ quặc. ‘Dani.’ Nàng nghiêm nghị nói với con gái. ‘Mẹ nghĩ chúng ta sẽ nói chuyện này khi chú Zack đã về.’

‘Ồ, chào chú Zack.’ Dani nhìn anh khi anh đứng trong bóng tối phía sau mẹ cô. ‘Cháu đã không thấy chú đứng đó.’ Cô nhìn có chút xấu hổ khi đã quá cởi mở trong sự hiện diện của anh. ‘Cháu sẽ để hai người lại,’ cô xin lỗi. ‘Con chỉ muốn ... Ngủ ngon, Mẹ.’ Cô cúi xuống hôn má Merry. ‘Chào chú Zack.’ Cô chạy ù lên gác, không ngoái lại.

Merry không nhúc nhích. Có chuyện gì với mọi người vậy. Họ đã bỏ gì vào nguồn nước à? Chuyện gì vậy, vì chúa? Vì đột nhiên mọi người xung quanh nàng muốn kết hôn hết lượt!

Zack lướt qua nàng để vào nhà, quay lưng lại khi Merry vẫn không nhúc nhích. ‘*Đó là David* cô bé muốn nói phải không?’ anh hỏi.

Merry bắn một cái trừng mắt không kiên nhẫn. ‘Trừ khi con bé gặp ai đó khác trước hoặc sau buổi xem phim – tất nhiên đó là David!’ Nàng kiên quyết vào nhà và đóng sầm cánh cửa sau lưng nàng lại. ‘Có chuyện gì với gia đình của anh vậy?’ nàng buộc tội. ‘Anh phải rời đi, Zack. Anh và cháu trai anh. Các người đã đảo lộn cuộc sống của chúng tôi. Chúng tôi đã rất ổn. Chúng tôi không cần – *Tôi không cần* -’ Từ đâu đó những giọt nước mắt trào ra, nóng hổi lăn trên má nàng, khiến nàng không thể nói, và cả cơ thể nàng run rẩy?

‘Merry!’ Zack ôm nàng trong vòng tay ấm áp, dịu dàng, giữ nàng trên ngực anh.

Đó chính xác là những gì nàng không muốn! Nhưng nàng quá sầu não, quá mệt mỏi, quá nhiều cảm xúc để chống lại vào lúc này. Nàng đã phải đấu tranh quá lâu, một mình đối mặt với biết bao trở ngại. Ngay lúc này đây nàng đơn giản là không còn sức để chống lại vòng tay che chở của Zack đưa ra cho nàng chặn lại những nghịch cảnh. Quá dễ dàng để bản thân từ bỏ trở thành người được chăm sóc hơn là người chăm sóc.

Nàng chỉ thấy Zack qua những giọt nước mắt, không biết nàng trông dễ thương tổn biết bao. Vì nàng cảm thấy sự dịu dàng của đôi môi Zack trên môi nàng. , khiến cơ thể nàng tan chảy khi nàng hôn đáp lại, và không dịu dàng chút nào.

Nàng cần – ôi, Chúa ơi, khoảnh khắc này nàng cần Zack! Được anh hôn. Không phải nghĩ ngợi gì, chỉ một lúc thôi. Hạnh phúc làm sao!

Nàng chưa bao giờ hôn như thế này trong cuộc đời trước đây!

Đôi môi Zack cướp đoạt sự mềm mại của môi nàng, vòng tay như thép nguội ghì lấy cơ thể nàng như thể anh nhào nặn cơ thể nàng vừa vặn với cơ thể cứng rắn của anh. Một lần nữa Merry lại ngạc nhiên trước sự khít khao của hai cơ thể họ, dù anh quá cao...

Nàng đang lắp bắp lần nữa – nhưng là trong đầu nàng vào lúc này!

Cổ nàng vươn lên khi đôi môi Zack kéo một đường nóng bỏng xuống làn da màu kem nơi chiếc váy đen không che đầy, một tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bầu ngực nàng, núm vú của nàng cương lên trước khoái cảm bên dưới lớp lụa mềm mại.

‘Ôi, Zack...!’ nàng thốt lên yếu ớt, biết rằng nếu chuyện này tiếp tục lâu hơn nàng sẽ hoàn toàn lạc mất. Dani ở trên gác – Chúa ơi, Dani! Nàng không thể hành xử trong bộ quần áo lơ lửng với con gái chỉ cách vài bước chân, ngay trên cầu thang này thôi và trong phòng ngủ của con bé với cánh cửa đóng kín. Mơ mộng về David, không nghi ngờ gì!

Zack miễn cưỡng thả Merry ra khi nàng đẩy ra xa. ‘Đừng trông nghiêm trọng thế, Merry,’ anh trách. ‘Chỉ là một nụ hôn thôi mà.’

Chỉ một nụ hôn ư? Nàng không nghĩ vậy! Sự thật là, nàng đang yêu người đàn ông này. Liệu nàng có thể không yêu anh ta! Và *điều đó* khiến cuộc sống nàng bị đe dọa...

‘Không phải chuyện khiến em khó chịu.’ Nàng tức giận. ‘Anh đến đây hôm trước, nhấn mạnh rằng con gái em không thể cưới cháu trai anh; giờ thì em đoán anh sẽ về nhà và nói với cậu bé điều tương tự.’

Khi khơi lại chủ đề này, nàng thực sự cảm thấy giận dữ. Zack đã làm những điều tồi tệ từ khi tới đây hai ngày trước; cho tới khi đó Dani cũng chẳng chú ý gì tới David cho lắm – giờ thì lại thêm chuyện nàng đem lòng yêu anh ta!

‘Chúng còn quá trẻ để nghĩ tới chuyện kết hôn,’ nàng quát. ‘Và Dani sẽ thận chí chẳng nghĩ tới việc nói chuyện nghiêm túc với David nếu như anh không khơi gợi con bé,’ nàng buộc tội, đôi mắt xanh lá rục sáng.

‘Merry - ’

‘Đừng có gọi “Merry” với cái giọng kẻ cả!’

‘Thêm một lỗi vào trong danh sách dài ngoằng hả?’ Zack cong đôi lông mày vàng, mái tóc rơi lộn xộn trên trán. Nhưng Merry chỉ cảm thấy bị kích thích hơn khi nàng chú ý thấy sự rối bù ấy – vì nàng đã luồn tay vào trong mái tóc ấy khiến nó trở nên lộn xộn!

‘Chỉ là sự thật thôi,’ nàng thốt lên lạnh lùng. ‘Anh chỉ làm cuộc sống của tôi thêm phức tạp - ’

‘Không phải tốt hơn là chỉ có những cảm xúc hời hợt qua trên bề mặt sao?’ anh nhẹ nhàng.

Nàng trở nên lặng thinh. ‘Chính xác thì anh có ý gì?’ Nhưng nàng biết; nàng biết chứ!

Zack hít một hơi sâu, chậm chậm thở ra. ‘Merry, anh biết điều em đang cố làm – và anh không định đổi đầu với em,’ anh thêm vào nhanh chóng khi thấy nàng sắp nói. ‘Anh quan tâm tới em rất nhiều, Merry, và anh biết anh đã chèn ép em mấy ngày qua. Anh cũng công nhận là nó không hiệu quả, rằng anh chỉ thành công trong việc làm rối em. Đó là cách của anh. Thấy điều anh muốn – và bước tới đoạt lấy. Nó có thể là sự kiêu ngạo như em từng buộc tội anh rồi,’ anh thừa nhận.

Anh đang cố giải tỏa lúc này, và nó dường như anh đang thành công. Vì cái nhận xét trước đó của anh đã đánh nàng một cú thật mạnh. Cảm xúc hời hợt bên lề cuộc sống ... Đó có phải điều nàng đã làm suốt mười chín năm qua...?

Những năm đầu tiên sau khi sinh Dani thật khó khăn, chăm sóc một đứa trẻ nhỏ, làm việc cật lực, sống với khoản trợ cấp eo hẹp. Theo thời gian Dani bắt đầu đi lớp, Merry đã sẵn sàng bắt đầu nghiệp vụ sư phạm của nàng. Từ đó, những năm tháng đơn giản cứ dần trôi quá, lấp đầy bởi Dani và công việc, và đời sống cá nhân của nàng chỉ giữ ở mức tối thiểu; thậm chí vài lần hẹn hò nàng chấp nhận với những người đàn ông nàng có chút hứng thú, nhưng chẳng ai khiến nàng thấy sự hấp dẫn đặc biệt cả. Cảm xúc hời hợt, Zack đã nói thế...

‘Mery, em biết là anh muốn có em trong cuộc đời anh mà.’ Zack nhẹ nhàng nắm lấy đôi vai nàng. ‘Nhưng anh muốn em vĩnh viễn, như vợ của anh, và anh sẽ không chấp nhận thứ gì đó ít hơn.’

Anh hoàn toàn khác hẳn Jeff, rất khó nắm bắt. Điều cuối cùng Jeff muốn là cưới nàng; Zack thì không chấp nhận điều gì ít hơn...

‘Anh muốn một lễ cưới màu trắng,’ anh tiếp tục. ‘Bước đi giữa hai hàng ghế và nói lời “cho tới khi cái chết chia lìa đôi ta”. Anh sẽ muốn mình có một đứa con chung. Nhưng em cũng phải muốn tất cả những điều đó. Và cho tới lúc đó, có lẽ tốt hơn hết là anh nên tránh xa em,’ anh kết luận nặng nề. ‘Anh có thể yêu chiều em, nhưng chỉ đến khi em cũng yêu anh chứ không chỉ như lúc này em đang nhìn anh với sự nghi ngờ - và thận trọng. Anh không muốn thế. Anh không muốn tiến tới để em đau khổ.’

Anh đang rời khỏi cuộc sống của nàng! Nhanh như khi anh bước vào vậy, anh đang rời đi.

‘Anh sẽ nói chuyện với David,’ anh hứa, thả nàng ra, bước lùi lại, những nét hạnh phúc đã rời bỏ khuôn mặt anh lúc này, biểu hiện của anh ảm đạm như ngày đầu tiên anh gõ cửa nhà nàng. ‘Để xem kế hoạch của thằng bé với Dani là gì. Nếu có,’ anh thêm. ‘Anh sẽ không nhảy vội vào kết luận trong lúc này!’

Và cả Merry nữa! Nàng đã hoàn toàn đánh giá sai tình hình trong toàn bộ thời gian qua, mặc dù ý thức thông thường – và sự hiểu biết của nàng về Dani – đã thúc đẩy nàng hành động.

Nhưng đó là sau này, khi Zack đã đi. Vì anh *đang* rời đi. Và anh sẽ không trở lại. Chẳng có gì nàng có thể làm hoặc nói để ngăn anh cả - vì nàng không muốn nói những lời anh muốn nghe! Có lẽ đó là sự hời hợt cảm xúc, nhưng ít nhất theo cách này đã không ai có thể tổn thương nàng suốt những năm qua...

Khi Zack bước ra khỏi đời nàng lần nữa, nàng sẽ có thể trở lại như cũ.

Liệu nàng có thể...?

CHƯƠNG MƯỜI

‘Con biết con không nên thế, Mẹ, nhưng con cảm thấy thực sự lo lắng,’ Dani nói với Merry khi họ đứng bên ngoài cánh cửa gỗ sồi khổng lồ phía trước ngôi nhà.

Merry nhìn con gái thông cảm. Nàng không thể đòi hỏi chính xác cảm thấy như thế nào về chuyện này với chính mình ấy chứ. Nhưng nó sẽ không thể làm *cả hai* cùng cảm thấy lo lắng!

Zack đã đứng khi quan sát thấy Karen xuất hiện như một người thích tạo rắc rối! Anh đã đứng về vài việc khác nữa, Merry đã nhận ra trong thời gian anh rời khỏi nàng, nhưng những điều đó nàng đã đẩy lùi khỏi tâm trí, quyết định rằng điều họ phải đối phó lúc này còn quan trọng hơn. Sau cùng, ngày mai là một ngày khác...

Chưa đến một ngày kể từ lúc gặp lại Karen khi nàng nhận một cú điện từ cha nàng – nàng đã ước ngay lúc đó giá có cuốn danh bạ cũ! Nhưng cuộc gọi đã đến từ cha nàng, tất nhiên rồi, vì, như họ đều biết, Merry sẽ đơn giản là không nhận cuộc gọi khi nghe thấy giọng mẹ nàng. Và vẫn tiếp tục!

Cha nàng là chuyện hoàn toàn khác; Merry đã luôn thân thiết với ông thời thơ ấu, và đã không nhận tối hậu thư từ *ông* khi nàng nói với gia đình về việc mang thai. Mẹ nàng đã không biết, và có thể vẫn không biết, là cha nàng đã tới thăm Merry, ngăn ngui thôi khi nàng sinh Dani, ông cũng giúp đỡ nàng về mặt tài chính, trong suốt những năm đầu tiên khóa khấn ấy vừa học vừa là một bà mẹ đơn thân. Ông đã làm nhiều nhất có thể trong khi mẹ nàng lại từ chối thậm chí cả nghe đến tên Merry trong ngôi nhà.

Nàng biết mẹ nàng đã để cha nàng gọi điện thoại mời nàng và Dani tới ăn tối, ông sẽ không dám làm thế nếu chưa có sự cho phép của mẹ nàng.

Ăn tối. Chỉ có bốn người họ, cha nàng đã đảm bảo thế. Không có gì bí ẩn hết. Nàng chưa từng biết mẹ mình không có ai, ngoại trừ lần này đó là chuyện không thể giấu; Dani là đứa cháu duy nhất của nhà Baker, và bà ngoại con bé muốn gặp nó.

Trong trường hợp này, hoàn toàn đồng ý với chia sẻ của Zack, Merry cảm thấy đó là sự lựa chọn của Dani...

Đó là lý do mà họ lúc này đang đứng ngoài cửa trước của sân sự nhà Baker. Merry không mắc lại sai lầm tối hôm trước khi mặc chiếc váy đen cổ điển đã khiến nàng bị Karen chế nhạo tuần trước! Bộ váy tối nay của nàng, là đồ mới, cùng màu xanh ngọc lục bảo như mắt nàng, và ôm khít cơ thể thanh tú của nàng. Đây là sự thật, vì Merry sẽ trông không thể nghèo khổ trong bữa tối hôm nay được.

‘Ông ngoại con rất tuyệt, Dani,’ nàng dịu dàng với con gái. ‘Mẹ của mẹ -’ Nàng ngừng lại, quên mất những từ định diễn đạt về mẹ nàng – người mẹ đã từ chính con gái ruột của mình.

Nàng cố gắng mấy lần trong tuần vừa rồi để diễn tả Mrs Baker với Dani, nhưng đơn giản là không thể; nàng chẳng nợ mẹ gì cả, nhưng mối quan hệ của Dani với bà lại là chuyện khác.

‘Đừng lo lắng về chuyện đó, Mẹ à.’ Dani xiết tay nàng trấn an. ‘Con chỉ là muốn gặp họ thôi. Con tò mò, chỉ có thế. Con không trông đợi gì nhiều đâu,’ cô thêm vào.

Ý nghĩ đầu tiên của Merry, khi thấy mẹ mình sau mười chín năm, là thời gian đã khiến bà tàn phai. Khuôn mặt không còn đẹp như hoa mà trở nên nhăn nheo và cay đắng; Eleanor Baker trông đúng với tuổi sáu mươi ba của bà!

Cha Merry trông khá hơn, cao và vẫn đẹp trai trong bộ vest đen ăn tối lịch lãm, hai bên thái dương tóc đã chuyển màu xám, không còn đen óng như của Merry nữa. Thật vui khi được gặp lại ông!

‘Merry, con yêu.’ Ông tiến tới ôm nàng. ‘Con trông đẹp lắm,’ ông ấm áp nói.

Nàng chớp mắt ngăn những giọt lệ, tự hào kéo Dani sát bên mình. Nàng quá tự hào về Dani, cảm thấy con bé là thứ tuyệt diệu nhất mà nàng đã làm được trong đời. ‘Đây là con gái con, Dani – Daniella.’ Từ cuối có một chút phòng thủ khi nàng thấy mẹ mình đứng bên kia phòng, nhìn mọi người xa cách.

Ngôi nhà không có gì thay đổi so với thời thơ ấu của Merry, vẫn thể hiện những nét của nữ chủ nhân của nó, màu đỏ và vàng đậm dường như phản ánh sự lạnh lùng của Eleanor Baker hơn là đem lại cảm giác ấm áp như vốn có.

‘Đặt theo tên của cha cô, tất nhiên rồi.’ Mẹ nàng lên tiếng lần đầu tiên từ khi họ đến, giọng nói vẫn thể như lần cuối Merry và mẹ nói chuyện: lạnh lùng và có chút hạ cố.

Mẹ nàng hẳn phải ghét làm việc này lắm, Merry buồn bã nhận ra, hầu như cảm thấy tiếc. Hầu như... Quá nhiều chuyện đã nói và làm trong quá khứ khiến nàng chưa hoàn toàn tha thứ cho Eleanor.

Merry quay lại. ‘Tất nhiên rồi,’ nàng xác nhận, ghi nhớ cái nhìn đầy tự hào trên khuôn mặt cha nàng khi ông nhận ra nàng đặt tên con gái theo tên ông.

‘Trong trường hợp đó, cháu yêu,’ Eleanor nói trực tiếp với cháu gái, ‘Ta sẽ gọi cháu là Daniella.’

Dani đáp lại bà cái nhìn không chớp. ‘Cháu sẽ thích hơn nếu bà không làm thế. Tên cháu là Dani,’ cô nói rõ ràng.

Merry nhìn hai người phụ nữ, một người đã quá già lúc này, nhưng không mất đi chút nào sự độc đoán, người kia mới đang ngấp nghé bước vào tuổi trưởng thành – và biểu hiện của cô khiến nàng nhận ra lần đầu tiên rằng Dani có nét vương giả thừa hưởng từ bà ngoại con bé, không coi nhẹ bản thân, và ý chí kiên định! Mẹ nàng, Merry nhận ra vài nét thư thái khi bà bắt đầu thả lỏng, từ lúc gặp cháu ngoại mình!

‘Rất tốt,’ Eleanor chấp nhận sau vài giây choáng váng. ‘Ta chắc cái tên này rất đáng yêu.’

‘Cháu luôn nghĩ như vậy,’ Dani đồng ý.

Trong lần chạm trán đầu tiên giữa bà và cháu gái, phần thắng không nghi ngờ gì đã thuộc về Dani, cũng như phần còn lại của cả buổi tối, với mẹ của Merry tránh bất cứ chủ đề nào có thể gây ra tranh cãi. Bao gồm cả việc đính hôn của Merry với Zack Kingston... Karen chắc chắn đã hót lại với gia đình như vậy, Merry chắc thế. Nhưng nó đã không được đề cập đến.

Thực tế là, cả buổi tối còn hơn là dễ chịu mà Merry có thể hy vọng. Như thể nàng tưởng phải leo qua cả một ngọn núi khổng lồ nhưng hóa ra lại chỉ là một mô đất nhỏ. Nàng sẽ không bao giờ tha thứ hoặc quên được cái cách mẹ nàng đã ném nàng xuống những năm trước, thực tế là nàng hẳn không bao giờ gặp lại mẹ sau tối nay nữa, nhưng nó thực sự không còn quan trọng với nàng nữa. Nàng đã đối mặt với mẹ và cảm thấy không gì hết ngoại trừ một chút xiu cay đắng – vì tất cả những gì bà đã có thể có, thay vì bà đã đang tâm vứt bỏ.

‘Ôi, đúng là một con rồng.’ Dani khúc khích cười, trên đường về nhà ngay sau mười giờ, dường như cũng là những suy nghĩ của Merry. ‘Ông ngoại là một người dễ thương, dù vậy,’ cô nói với sự chân thành, cảm thấy dễ dàng gọi ông như thế, trong khi bà Eleanor thì vẫn là bà Eleanor.

Merry nhìn con gái buồn bã. Nàng không cần lo lắng về chuyện đó nữa; Dani biết chính xác con bé là ai – và không phải ai! ‘Con nhận ra tất cả trong tối nay sao?’

‘Tất nhiên ạ.’ Dani nhăn mũi lại. ‘Họ muốn nhìn thấy con, xem liệu con có đủ tốt để thành một người Baker không.’

Merry cười với sự thẳng thắn của con gái. Dani đúng, tất nhiên rồi; Merry có thể sẽ không thẳng thắn được như vậy. ‘Con có nghĩ là con qua rồi không?’ nàng trêu chọc.

‘Ai quan tâm chứ?’ Dani bác bỏ.

Chính xác – ai quan tâm chứ? Thực tế thì nữ thần báo ứng đã rất tử tế và thành thật với Merry, và Dani không để chuyện đó xen vào giữa hai người.

Dani vươn tới và ôm ghì lấy nàng. ‘Mẹ là người mẹ tuyệt vời đối với con,’ cô nói khàn khàn. ‘Gia đình tuyệt vời nhất mà ai đó có thể mơ ước có được.’

Merry nuốt xuống khó khăn. ‘Cám ơn con.’

‘Con thấy vui vì mẹ đã quyết định đặt tên con theo tên ông ngoại. Ông yêu mẹ và mẹ rõ ràng là cũng yêu ông rất nhiều.’

‘Không nhiều như mẹ yêu con,’ Merry dịu dàng.

‘Chúng ta là một cặp may mắn,’ Dani tuyên bố đầy hài lòng. ‘Và vì tên họ của con; chuyện đó sẽ hoàn toàn không liên quan tới khi con kết hôn với David,’ cô nói hạnh phúc.

Dani vẫn chắc nịch về thông báo mà cô mới đưa tuần trước. Mới chỉ gặp David vài lần, Merry đồng ý với Zack là cháu trai anh chẳng có gì giống anh hết, nhưng theo những cách khác thì cậu lại quá giống chú mình.

‘Hai đứa đã quyết định ngày cử hành hôn lễ chưa?’ nàng thăm dò.

Dani nhún vai. ‘Lúc nào đó sau khi cả hai đã lấy được chứng chỉ, và trước khi bọn con bắt

đầu học trường được.'

Merry cũng tham gia vào một số cuộc trao đổi của đôi trẻ, và nàng biết mục đích cuối cùng của hai đứa là cùng nhau mở một hãng được – Kingston và Kingston. Chúng dường như đã tiến triển một bước dài trong một tuần, nhưng, như Merry biết từ chính bản thân, rơi vào lưới tình có khi chỉ mất vài giây, không mất đến ba ngày...!

'Anh ấy không ngọt ngào sao,' Dani lẩm bẩm mơ mộng bên cạnh nàng. 'Con đã nói với David rằng con cảm thấy lo lắng biết bao về tối nay,' cô giải thích cho cái nhìn ngây ra của Merry, 'và anh ấy ngồi đó và đợi con về nhà.' Cô chỉ vào chiếc Mini sặc sỡ đang đỗ trước cửa nhà họ.

Cái nhìn của Merry chuyển từ chiếc Mini sang chiếc Jaguar đang chinh ình phía trước. Nàng đã không kể với Zack nàng cảm thấy lo lắng về việc gặp lại cha mẹ nàng – thực ra nàng đã không nói gì hết với anh sáu ngày nay rồi – nhưng nó như thể anh đoán được cảm giác của nàng, và quyết định đi theo cháu trai. Anh cũng đợi nàng ở nhà!

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Trái tim Merry đau đớn biết bao khi chỉ mới nhìn thấy anh!

Nàng đã thầm thừa nhận với bản thân tuần này là nàng nhớ anh biết bao, nhưng đối diện với anh thế này thì –! Nàng đau đớn, khi thấy nụ cười ấm áp của anh, tiếng khàn khàn sâu lắng trong tiếng cười của anh, vòng tay mạnh mẽ ấm áp của anh, lại được nghe anh nói với nàng rằng anh yêu nàng...

'Zack,' nàng chào anh hồi hã, khóa xe lại và quay ra thấy anh đang đứng trên vỉa hè bên cạnh nàng.

Nhưng nàng biết anh ở đó, cảm nhận anh ở đó.

'Mẹ ơi, David và con ra ngoài một lát thôi nhé,' Dani gọi nàng khi cô vào xe với David.

Zack nhìn Merry thật gần, tìm kiếm. 'Mọi chuyện ổn chứ?' anh hỏi nhẹ nhàng khi cháu trai anh và Dani rời đi.

'Tại sao lại không chứ?' Merry khiếm nhã. 'Dani và tôi vừa về sau bữa tối, chỉ có thế.'

Đôi mắt xanh thẳm của anh vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt nàng. 'Anh biết em đã ở đâu, Merry,' anh khẳng định nhẹ nhàng. 'David đã kể cho anh. Anh phải đến; anh cảm thấy có trách nhiệm.'

Trách nhiệm gì chứ? Nàng không muốn anh cảm thấy thế - đó là loại cảm xúc cuối cùng nàng muốn từ anh!

Nàng đã nghĩ rất nhiều về anh tuần qua – thật khó để nghĩ tới điều gì khác. Những ý nghĩ

về Zack, và cảm giác của nàng với anh, thậm chí còn làm giảm bớt đi sự quan trọng của bữa tối nay với cha mẹ nàng. Nhưng nàng biết nàng phải gạt bỏ, vì lợi ích của Dani, trước khi nàng làm mọi thứ để gặp Zack.

Và giờ anh đã đến gặp nàng...

Họ phải làm gì bây giờ? Nếu Dani và David ở lại thì họ sẽ cùng đi lên nhà uống cà phê, nhưng – ‘Hãy mời anh vào trong nhà, Merry,’ Zack yêu cầu cộc lốc. Giờ anh đã ở đây và chuyện này đang diễn ra quá nhanh. Liệu -?

Zack chỉ chờ cánh cửa đóng lại phía sau họ trước khi ôm lấy nàng vào trong vòng tay. ‘Anh đã rất nhớ em!’ anh rên rỉ, khuôn mặt anh dụi vào mái tóc mềm mại của nàng.

Nàng cũng nhớ anh. Chúa ơi, nàng nhớ anh biết bao. Anh đã ở sâu trong trái tim nàng, và nàng dường như không thể gạt anh đi được. Thực tế, nàng đã quyết định trong những ngày qua không có anh thì nàng chẳng muốn gì hết!

‘Em nói gì?’ Zack trở nên bất động, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt nàng đã chuyển thành màu xanh thẫm.

Nàng vừa nói gì? Nàng đã không – Nàng không thể nào –

‘Em yêu anh, Zack.’ Lần này những lời đó thốt lên rõ ràng và chắc chắn.

Và nàng là người đã nói chúng. Không chỉ một lần, mà là hai!

‘Em yêu anh ư...?’ Anh dường như hoàn toàn kinh ngạc trước tuyên bố của nàng. *Anh* kinh ngạc; nàng thậm chí dường như còn không kiểm soát được những gì vừa nói!

‘Phải,’ nàng khẳng định chắc chắn. ‘Và không phải vì cảm giác trách nhiệm tối nay với bất kỳ ai. Em nhận ra là mình phải làm nhiều năm trước rồi.’ Nàng lắc đầu. ‘Em thấy họ giờ đây đã thành hai người già cả, sống với những luật lệ áp đặt cho những người khác cũng như cho bản thân. Và bởi vì họ mong nhớ đứa cháu gái đã trưởng thành. Em...’ Nàng ngập ngừng giây lát. ‘Em cũng đã sống cuộc đời của mình với những quy tắc chắc chắn suốt mười chín năm qua. Luật lệ đó là không cho phép mọi người tới đủ gần để có thể làm tổn thương em. “Cảm xúc hời hợt”, em nghĩ anh đã nói thế,’ nàng nhớ lại buồn bã.

‘Merry –’

‘Không, cứ để em nói nốt, Zack?’ nàng yêu cầu nhẹ nhàng. ‘Vì em đã ngừng hời hợt. Một người phụ nữ tình cảm, một người phụ nữ muốn có đám cưới màu trắng, bước đi giữa hai hàng ghế và nói lời “cho đến khi cái chết chia lìa đôi ta”.’ Những giọt nước mắt ngân ngấn khiến mắt nàng mờ đi, nhưng nàng biết Zack vẫn đứng đó, cảm nhận được anh ở đó. ‘Nhưng chỉ khi *anh* là người đàn ông đứng đợi em ở cuối lễ đường. Zack, anh sẽ cưới em chứ?’ Ôi, *xin giúp con*. Nàng run rẩy khi nghe thốt lên bốn từ cuối.

Vòng tay anh ôm chặt lấy nàng. ‘Anh sẽ thậm chí là để em lên kế hoạch đám cưới – miễn là em làm nó thật sớm!’ anh thốt lên ầm ĩ.

Nàng không quan tâm sớm bao lâu. Nàng đã vắng anh suốt tuần rồi – và nàng hoàn toàn

ghét điều đó. Nàng yêu người đàn ông này, mọi quan tâm tởm của anh!

‘Em không phiền nếu chúng ta sửa tầng trên của nhà anh thành xưởng vẽ cho em *sau khi* chúng ta kết hôn chứ! Anh thực sự không muốn đợi cho tới khi công việc được hoàn thiện – ’ Zack nhìn xuống nàng khi nàng nghẹn lời. ‘Anh nhớ em từng nói với anh là không ai có mọi thứ mà họ muốn, nên anh đã hỏi Dani điều mà em muốn – và cô bé đã nói với anh là em luôn muốn có một không gian riêng và giành toàn bộ thời gian để vẽ.’ Anh ngừng lại và mỉm cười. ‘Mong ước của em sẽ thành hiện thực, tình yêu của anh.’

Có thể nào không, *tuyệt vời quá Dani!*

‘Em cũng thích mình có một đứa con chung nữa,’ nàng nói với anh đầy e thẹn. Có một xưởng vẽ luôn là điều nàng muốn, nhưng lúc này đây nàng có thể tưởng tượng chẳng có gì tuyệt diệu hơn là hai người có một em bé cho riêng họ để yêu thương và chăm sóc.

‘Nhớ là em không có khả năng uống thuốc – anh đã nói với em anh sẽ để dành chuyện đó cho việc chuyển đến trong tương lai!’ anh đùa ‘- và anh thấy khó mà giữ tay khỏi em, anh nghĩ rằng như thế sẽ rất khả thi!’ anh nói. ‘Đó tuyệt đối không phải lý do tại sao em không thể vẽ và mang thai con chúng ta, em yêu,’ anh cam đoan với nàng đầy yêu thương. ‘Cùng nhau chúng ta có thể làm được mọi thứ!’

Cùng nhau... Không phải điều nàng từng được nghe trước đó. Nhưng nghe cảm thấy rất tuyệt vời!

Và nàng biết, với Zack, nó sẽ luôn như thế...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>